

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΑΡΒΙΝΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ, ΛΑΘΗ, ΠΛΑΝΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΣ

Μιά φορά κι ένα καιρό ζούσε
ένας βάτραχος, που ήτανε
γραπτό (στο DNA του), να
εξελιχθεί σε πρίγκηπα!

Σ.Β.Κ.

Ένα Λαϊκό Παραμύθι:

Βάτραχος + Κοριτσιώτικο Φίλι + Μιά Στιγμή = Πρίγκηπας

Ένα Εξελικτικό Παραμύθι:

Βάτραχος + Μερικές Μεταλλάξεις + Αιώνες = Πρίγκηπας

Κάποτε, οι 'σοφοί' ιεροφάντες της αρχαίας Αιγύπτου, λάτρευαν τον κροκόδειλο, ως θεότητα κι αυτό σήμερα μας φαίνεται εξαιρετικά ανόητο.

Μια ίδια ανοησία, όμως, διακρίνει και τους σύγχρονους 'σοφούς' του Νεοδαρβινισμού, οι οποίοι λατρεύουν την τυχειότητα, ως την κατ' εξοχήν δημιουργική δύναμη της κοσμολογίας και της βιολογίας.

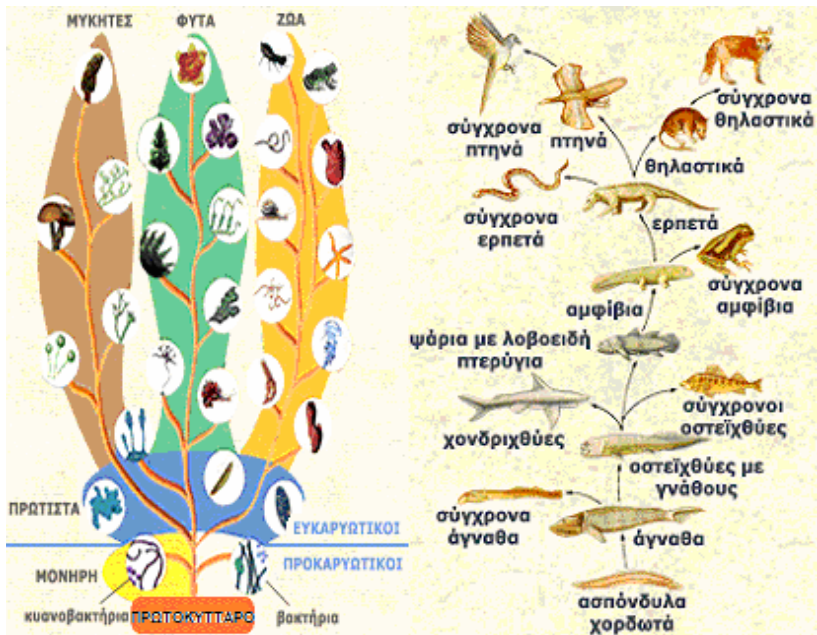
Το χειρότερο και το πιο επικίνδυνο είναι ότι οι Νεοδαρβινιστές 'σοφοί', σ' αυτήν τους την ανοησία, ασκούν επίμονο και σκληρό προσηλυτισμό στους σπουδαστές και την ανθρωπότητα εν γένει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

α/α	Θέμα	Σελίδα
1	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	3
2	Α'. Σύντομη Αναφορά στην Θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης	4
3	Β'. Οι Αντιφάσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης	12
4	Γ'. Οι Πλάνες της Δαρβινικής Εξέλιξης	30
5	Δ'. Τα Επιπόλαια Λάθη της Δαρβινικής Εξέλιξης	38
6	Ε'. Οι Απάτες των Εξελικτικών για την Επιβολή της Δαρβινικής Εξέλιξης	49
7	ΣΤ'. Επίλογος	73

Α΄. Σύντομη Αναφορά στην Θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης

Σύμφωνα με την βαρύγδουπη θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης, όλη τα ζώα στη γη προέκυψαν από ένα κοινό πρόγονο, το Πρωτοκύτταρο, που έζησε πριν από περίπου 3.8 δισεκατομμύρια χρόνια.

Το Δέντρο της Ζωής της Δαρβινικής Εξέλιξης

Ως Δαρβινική Εξέλιξη περιγράφεται η διαδικασία, σύμφωνα με την οποία, κατά την διάρκεια διαδοχικών γενεών, η προκύπτουσα αλλαγή των κληρονομικών χαρακτηριστικών των βιολογικών πληθυσμών εκάστου είδους, σε βάθος χρόνου, γίνεται τόσο μεγάλη, ώστε να παράγονται νέα είδη.

Τα κληρονομικά χαρακτηριστικά των οργανισμών, από τα γονίδια των γονέων, μεταβιβάζονται στους απογόνους τους.

Τυχαίες μεταλλάξεις στα γονίδια μπορεί να παράγουν νέα ή τροποποιημένα χαρακτηριστικά, με αποτέλεσμα την εμφάνιση διαφορών στους οργανισμούς. Αυτές οι τυχαίες μεταλλάξεις με την παρέλευση μεγάλου χρόνου, προκαλούν στους πληθυσμούς των ειδών τις μεγάλες αλλαγές. Σ' ένα είδος, νέα χαρακτηριστικά προκύπτουν επίσης, και με τη μεταφορά γονιδίων από την μετανάστευση των πληθυσμών. Οι διαφορές εμφανίζονται είτε από τη φυσική επιλογή είτε τυχαία από γενετική παρέκκλιση ή και από κάθε συνδυασμό φυσικών επιλογών με γενετικές παρεκκλίσεις.

Το επεξηγηματικό μοντέλο του Δαρβίνου για την Εξέλιξη μέσω της Φυσικής Επιλογής

Παρατήρηση 1: Υψηλή αναπαραγωγικότητα των ειδών με τάση εκθετικής αύξησης των πληθυσμών.

Παρατήρηση 2: Οι πληθυσμοί συνήθως δεν αυξάνονται, αλλά παραμένουν σχεδόν σταθεροί. Γιατί;

Παρατήρηση 3: Επειδή οι φυσικοί πόροι είναι περιορισμένοι.

Συμπέρασμα 1: Αγώνας για επιβίωση, απώλειες στους αδυνάτους, εξαιτίας της στενότητας των πόρων.

Παρατήρηση 4: Ποικιλομορφία εντός του Πληθυσμού.

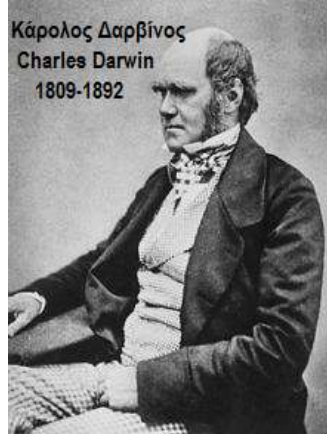
Παρατήρηση 5: Η Ποικιλομορφία είναι κληρονομήσιμη.

Συμπέρασμα 2: Φυσική επιλογή = Διαφορετική ικανότητα επιβίωσης και επομένως ευκαιριών αναπαραγωγής. Ευνοούνται τα μέλη του πληθυσμού με πλεονεκτικά χαρακτηριστικά.

Συμπέρασμα 3: Η Φυσική επιλογή δρώντας κατά τη διάρκεια πολλών γενεών, παράγει νέες προσαρμογές και νέα είδη.

Ως **φυσική επιλογή** ορίζεται μια διαδικασία κατά την οποία τα κληρονομικά χαρακτηριστικά, που είναι χρήσιμα για την επιβίωση και την αναπαραγωγή εμφανίζονται ενισχυμένα σε έναν πληθυσμό, ενώ τα επιζήμια χαρακτηριστικά ατονούν, εμφανιζόμενα όλο και πιο σπάνια μέχρι να εξαφανιστούν.

Αυτό συμβαίνει επειδή τα άτομα με τα πιο πλεονεκτικά κληρονομικά χαρακτηριστικά είναι τα πιο ικανά, δραστήρια και ανθεκτικά, ώστε να αναπαράγονται με μεγαλύτερη επιτυχία, κι έτσι, κληροδοτώντας τα χαρακτηριστικά τους, να γίνονται όλο και περισσότερα σε κάθε επόμενη γενιά. Όταν το περιβάλλον αλλάζει ή όταν οι οργανισμοί μετακινούνται σε νέο περιβάλλον η φυσική επιλογή επιτυγχάνει την προσαρμογή στις νέες συνθήκες διότι επιβιώνουν και αναπαράγονται τα μέλη του

Κάρολος Δαρβίνος
Charles Darwin
1809-1892

πληθυσμού με τα ανθεκτικότερα χαρακτηριστικά. Μερικές φορές αυτό οδηγεί στην εμφάνιση νέων ειδών διότι οι μικροδιαφορές μεταξύ των ατόμων ενός είδους αποτελούν τη βάση από την οποία η φυσική επιλογή μπορεί να οδηγήσει σε μεγαλύτερες διαφορές και κατόπιν σε νέες μορφές ζωής. Η φυσική επιλογή λοιπόν, είναι ένας απλός και τυφλός μηχανισμός, ο οποίος όπως π.χ. η βαρύτητα, δεν μπορεί να προβλέψει ούτε να υπακούσει σε σκοπιμότητες, οραματισμούς ή ηθικές επιταγές.

Η φυσική επιλογή είναι για μια διαδικασία σε δύο στάδια:

1) Ένα τυχαίο στάδιο. Η εμφάνιση της ποικιλομορφίας π.χ. το χρώμα της γούνας ενός ζώου μπορεί να προκύψει ως τυχαίο.

2) Ένα προκύπτον στάδιο ως συνέπεια. Η επιβίωση των ατόμων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά π.χ. η επιβίωση των κουνελιών με την καφετιά γούνα, είναι η μη τυχαία συνέπεια

Εκτός από την φυσική επιλογή, υπάρχει και η **γενετική παρέκκλιση**, η οποία παράγει τυχαίες αλλαγές στην συχνότητα εμφάνισης νέων χαρακτηριστικών σε έναν πληθυσμό. Η γενετική παρέκκλιση διαδίδεται ή όχι στους απογόνους, σε συνάρτηση προς την συγκυρία του αν το συγκεκριμένο άτομο-φορέας θα επιβιώσει και θα αναπαραχθεί.

Εξέλιξη έχουμε όταν οι κληρονομικές διαφορές γίνονται πιο συχνές ή πιο σπάνιες σε ένα πληθυσμό μέσω της φυσικής επιλογής ή τυχαία μέσω της γενετικής παρέκκλισης ή και από ένα συνδυασμό των φυσικών επιλογών με τις τυχόν γενετικές παρεκκλίσεις.

Η **διαφορική επιβίωση** είναι αυτή που καθορίζεται από την αξία, χρησιμότητα και αποτελεσματικότητα των διαφορετικών χαρακτηριστικών να συνεισφέρουν στην επιβίωση και την αναπαραγωγή των ατόμων που τα έχουν. Τα αγριοκούνελα με την π.χ. καφετιά γούνα επιβιώνουν ευκολότερα από τα άσπρα αγριοκούνελα, στην εύκρατη ζώνη, διότι τα αρπακτικά τα εντοπίζουν δυσκολότερα σ' αυτό το φυσικό περιβάλλον. Έτσι τα καφετιά αγριοκούνελα επιβιώνουν και πολλαπλασιάζονται περισσότερο στην εύκρατη ζώνη, ενώ τα άσπρα αγριοκούνελα επιβιώνουν και πολλαπλασιάζονται περισσότερο στην αρκτική ζώνη, όπου όλα είναι άσπρα. Το φαινόμενο της διαφορικής επιβίωσης και αναπαραγωγής ονομάζεται **διαλογή**. Η εύκρατη ζώνη διαλέγει τα καφετιά Η διαλογή δεν ταυτίζεται με την φυσική επιλογή διότι διαλογή κάνει και η γενετική παρέκκλιση.

Η διαλογή συμβαίνει επειδή ορισμένα χαρακτηριστικά δίνουν στους κατόχους τους πλεονέκτημα στην επιβίωση σε συγκεκριμένο περιβάλλον. Επομένως η φυσική επιλογή είναι μια συγκεκριμένη αιτία διαλογής και η γενετική παρέκκλιση μια άλλη και ο συνδυασμός τους μια τρίτη.

Οι εξελικτικές διαδικασίες δημιουργούν ποικιλομορφία σε κάθε επίπεδο της οργάνωσης των βιολογικών οργανισμών, συμπεριλαμβανομένων των ζωικών ειδών, των μεμονωμένων οργανισμών και των μορίων, όπως είναι το DNA και οι πρωτεΐνες.

Οι σύγχρονοι εξελικτικοί βιολόγοι μελετούν την Εξέλιξη ως αλλαγή της γενετικής σύστασης των πληθυσμών. Με την εδραίωση της γενετικής στη Βιολογία, η Εξελικτική Βιολογία χωρίστηκε σε δύο κλάδους:

1) **Μικροεξέλιξη:** Οι εξελικτικές αλλαγές των γονιδίων μέσα στους πληθυσμούς. Συμβαίνει μέσα στα είδη, όταν έχουμε την επικράτηση μικρών αλλαγών που ευνοούν την προσαρμογή του είδους σ' ένα περιβάλλον και που διαχέονται και επικρατούν με την αναπαραγωγή. Ένα παράδειγμα μικροεξέλιξης είναι οι διαφορετικές ράτσες σκύλων ή γάτων ή κουνελιών. Η ποικιλία στις ράτσες των σκύλων είναι μεγάλη, από το μικροσκοπικό Τσιουάουα μέχρι τον τεράστιο σκύλο του Αγίου Βερνάρδου, με κάθε δυνατό μέγεθος και μορφή και φαινότυπο ενδιάμεσα. Ωστόσο, ένα πράγμα είναι σίγουρο: Είναι όλοι ένα είδος, είναι όλοι σκύλοι.

Η Μικροεξέλιξη εκφράζεται από την ποικιλία στον φαινότυπο του Σκύλου.

2) **Μακροεξέλιξη:** Η μακροεξέλιξη είναι η ιδέα ότι το ένα είδος εξελίσσεται σ' ένα άλλο, η ραχοκοκαλιά και η κοινά καταληπτή θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης. Αυτό το δεύτερο είδος εξέλιξης ποτέ δεν έχει παρατηρηθεί να συμβαίνει.

Μέχρι και την Μικροεξέλιξη, δηλαδή την ποικιλότητα ενός είδους και την διαδικασία προσαρμογής του στο περιβάλλον

στο οποίο καλείται να επιβιώσει, να διαβιώσει να ευδοκιμήσει και να πολλαπλασιαστεί, τα περισσότερα απ' όσα είδαμε στην Δαρβινική Εξέλιξη είναι αναντίρρητα ορθά. Μέχρις εκεί η θεωρία αυτή, ίσως θα ταίριαζε να ονομάζεται Θεωρία της Προσαρμογής και της Ποικιλομορφίας των Ειδών ή κάτι παρόμοιο. Το πρόβλημα αρχίζει με την αυθαίρετη αναγωγή της Μακροεξέλιξης, σε Μακροεξέλιξη, δηλαδή ότι έχουμε μετάβαση από ένα είδος σε ένα άλλο είδος, ως πούμε από ερπετό σε πτηνό. Το αντικείμενο αυτού του δοκιμίου είναι η συγκέντρωση και παράθεση στοιχείων, τα οποία αποδεικνύουν την αυθαιρεσία της Μακροεξέλιξης και συνεπώς και της Δαρβινικής Εξέλιξης.

Μια σημαντική διαφορά μεταξύ επιστημονικής θεωρίας και δόγματος είναι ότι οι θεωρίες επιδέχονται αμφισβητήσεις, ενώ τα δόγματα όχι. Η πρόοδος της επιστήμης βασίζεται ακριβώς σε αυτή την δυνατότητα αμφισβήτησης ή ακόμα και διάψευσης των επιστημονικών θεωριών, οι οποίες μπορεί να επικρατούσαν επί μακρόν. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η νευτώνεια φυσική, της οποίας η εγκυρότητα, ακρίβεια και καθολικότητα στην φύση, διαψεύστηκε τόσο από την σχετικότητα, όσο και από την κβαντομηχανική.

Η Δαρβινική Θεωρία της Εξέλιξης των Ειδών, από τη διατύπωση της μέχρι σήμερα, υπόκειται σε αμφισβήτηση από μια συνεχώς αυξανόμενη μερίδα του επιστημονικού κόσμου. Οι επιστήμονες της μερίδας αυτής θεωρούν πως η δαρβινική εξελικτική θεωρία, αν και εξηγεί κάπως την δημιουργία νέων συγγενών ειδών, εντούτοις δεν μπορεί να εξηγήσει την προέλευση των οικογενειών και όλων των άλλων ανώτερων κατηγοριών ταξινόμησης των εμβίων.

Η αμφισβήτηση στην Δαρβινική Εξέλιξη έχει καθαρά επιστημονική θεμελίωση και ούτε κατ' ελάχιστο μεταφυσική ή θρησκευτική, έστω κι αν οι ιουδαιοχριστιανικές αντιλήψεις είναι κάθετα αντίθετες προς αυτήν. Έτσι οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι η μεγάλη διαλεκτική αναπτύσσεται ανάμεσα στην θεωρία της εξέλιξης και τη θρησκεία, ανάμεσα σε βιολόγους και

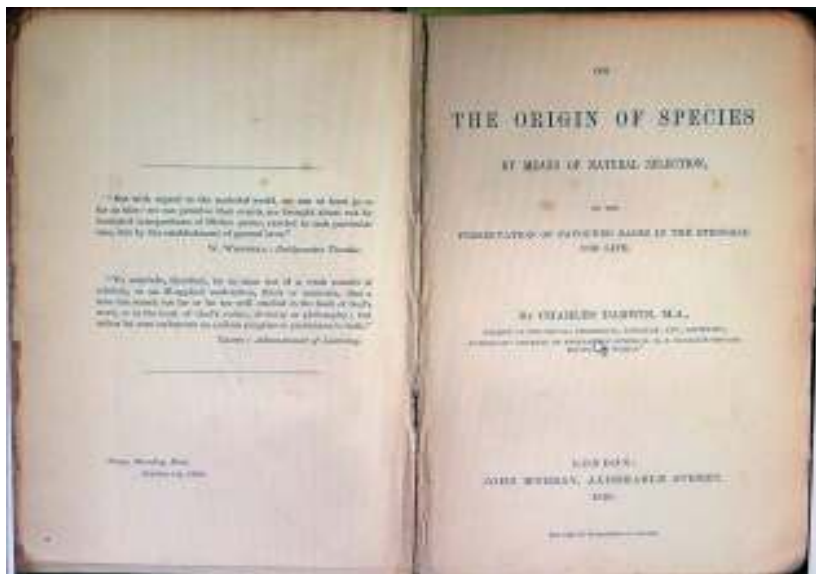
θεολόγους, αλλά αυτό είναι λάθος. Η μεγάλη διαλεκτική αναπτύχθηκε κυρίως ανάμεσα στην δαρβινική εξέλιξη και πολλούς άλλους επιστημονικούς κλάδους, μη εξαιρουμένων των μαθηματικών και της θεωρίας των πιθανοτήτων. Στα μέσα της δεκαετίας του 1960, μάλιστα, όταν οι υπολογιστές απέκτησαν μικρότερα μεγέθη και όντας ικανοί να αναλύσουν τα μαθηματικά και τις πιθανότητες, που εμπλέκονται στην εξέλιξη, άρχισε μια σειρά επιστημονικών συμποσίων τα οποία έλαβαν χώρα στο πανεπιστήμιο της Pennsylvania USA.

Εκεί, στις συναντήσεις πολλών γνωστών επιστημόνων που ακολούθησαν, συμμετείχαν από τη μία πλευρά εξελικτικοί βιολόγοι και από την άλλη πλευρά μαθηματικοί, όπου και οι δύο πλευρές έβλεπαν αλλήλους με δυσπιστία και ένα είδος άρνησης. Μπορούμε να πούμε ότι η μεγαλύτερη ομάδα των επιστημόνων, οι οποίοι δεν πείθονται από την Δαρβινική Εξέλιξη, είναι οι μαθηματικοί, οι φυσικοί, οι πληροφορικοί και τελευταίοι οι θεολόγοι. Στο παρόν δοκίμιο θα παρατεθούν συνοπτικά μερικά από τα κύρια επιχειρήματα, που έχουν προβληθεί, ενάντια στη γενική ισχύ της Δαρβινικής Εξελικτικής Θεωρίας. Ο αναγνώστης θα διαπιστώσει αμέσως, ότι πρόκειται για επιστημονικά και όχι για θεολογικά επιχειρήματα.

Οι οπαδοί της Δαρβινικής Εξέλιξης, συχνά ισχυρίζονται ότι η κοινή καταγωγή των ειδών και το «δέντρο της ζωής» είναι ένα διαπιστωμένο γεγονός. Ένα πρόσφατο άρθρο υποστήριξε το εξής: «τα αποδεικτικά στοιχεία πως όλα τα έμβια, φυτά και ζώα, άνθρωπος και μύγες, εξελίχθηκαν από έναν κοινό πρόγονο, από μεταλλάξεις και φυσική επιλογή είναι πέρα από τη θεωρία. Είναι ένα γεγονός. Όποιος έχει το χρόνο να διαβάσει τα στοιχεία, με ανοιχτό μυαλό, θα συγκαταλεγεί ανάμεσα στους επιστήμονες και τους μορφωμένους!» Το μήνυμα που παίρνει κανείς από τέτοιες διατυπώσεις είναι ότι αν έχετε αμφιβολίες για την εγκυρότητα του δέντρου της ζωής του Δαρβίνου, είστε ανίκανοι! Επειδή δεν έχουν όλοι μελετήσει όλα τα σχετικά στοιχεία και επειδή κανείς δεν θέλει να υποτιμηθεί και να γελοιοποιηθεί, ως ανίκανος και προκειμένου «να συγκαταλεγεί

στους επιστήμονες και μορφωμένους» βλέπει πιο εύκολο να «καταπιεί» τη ρητορική των εξελικτικών, που λανσάρονται και ως ειδικοί.

Αλλά ποιά είναι τα αποδεικτικά στοιχεία για τον ισχυρισμό τους, και κατά πόσο αυτός βασίζεται σε παραδοχές; Η αλήθεια είναι ότι η κοινή καταγωγή των ειδών είναι απλώς μια υπόθεση που διέπει την ερμηνεία των στοιχείων και δεν είναι καθόλου ένα αναμφισβήτητο συμπέρασμα. Όποτε τα δεδομένα έρχονται σε αντίθεση με τις προσδοκίες της κοινής καταγωγής, οι εξελικτικοί καταφεύγουν σε ποικίλες διαφορετικές *ad hoc* εκλογικεύσεις, στην προσπάθειά τους να σώσουν από την διάψευση, την θεωρία τους, περί της κοινής καταγωγής των ειδών. Το χειρότερο είναι ότι σ' αυτήν την προσπάθεια κάποιοι απ' αυτούς έχουν καταφύγει και σε απάτες και καταδολιεύσεις απολιθωμάτων προκειμένου να στηρίξουν την θεωρία τους.

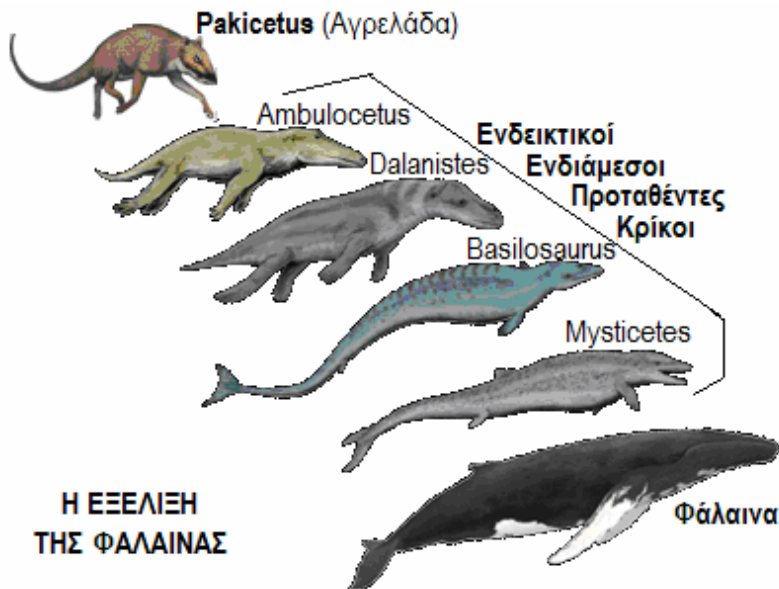
**Το Κλασσικό βιβλίο του Δαρβίνου:
«The Origin of Species - Η Καταγωγή των Ειδών», που εκδόθηκε το 1859**

Β΄. Οι Αντιφάσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης

1) Το Αρχείο των Απολιθωμάτων. Οι Εξελικτικές Αντιφάσεις στην Γεωλογία και την Παλαιοντολογία

α) **Η Ανυπαρξία Απολιθωμάτων των Ενδιάμεσων Κρίκων.** Ο Κάρολος Δαρβίνος, στο κλασικό βιβλίο του: «The Origin of Species - Η Καταγωγή των Ειδών», που εκδόθηκε το 1859, αναφέρει πολύ ορθά και με πολύ ειλικρίνεια τα εξής: «Ο αριθμός των ενδιάμεσων ειδών, που έχουν υπάρξει στη γη, πρέπει να είναι πραγματικά τεράστιος. Γιατί τότε, κάθε γεωλογικός σχηματισμός και κάθε στρώμα δεν είναι γεμάτο από τέτοιους ενδιάμεσους κρίκους; Η γεωλογία, οπωσδήποτε, δεν αποκαλύπτει καμία τέτοια βαθμιαία οργανική αλυσίδα και αυτή, πιθανώς, είναι η προφανέστερη και σημαντικότερη αντίρρηση, που μπορεί να προβληθεί ενάντια στη θεωρία μου».

Η θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης λέει, ότι τα θαλάσσια θηλαστικά, όπως οι φάλαινες, προέρχονται από τα χερσαία θηλαστικά, όπως οι αγελάδες. Το πλήθος των ενδιάμεσων κρίκων, που θα έπρεπε να έχουν υπάρξει, αν ίσχυε η θεωρία της εξέλιξης, υπολογίζονται ως εξής: Για να μετατραπεί, ένα είδος σε ένα άλλο, π.χ. ένα χερσαίο θηλαστικό το Pakicetus, ως το ονομάσουμε αγρελάδα, σε ένα θαλάσσιο θηλαστικό, όπως η φάλαινα, απαιτείται μια σειρά ανατομικών μεταβολών. Αν γνωρίζουμε την ανατομία της αγρελάδας και την ανατομία της φάλαινας, μπορούμε να βρούμε τις διαφορές τους και να υπολογίσουμε πόσες μεταβολές απαιτούνται, ώστε να πάμε από την αγρελάδα στη φάλαινα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι απαιτούμενες μεταβολές, ως δεχθούμε ότι είναι 10.000, ενώ στην ουσία είναι κατά πολύ περισσότερες. Κάθε ανατομική μεταβολή θα πρέπει να έχει συμβεί από μια τουλάχιστον μετάλλαξη (στην πραγματικότητα για κάθε μεταβολή απαιτούνται πολύ περισσότερες μεταλλάξεις).

Επομένως, για να πάμε από την αγρελάδα στη φάλαινα απαιτούνται τουλάχιστον 10.000 μεταλλάξεις και επομένως θα έπρεπε να έχει υπάρξει μια γραμμή από τουλάχιστον 10.000 ενδιάμεσους κρίκους. Όμως, η εξέλιξη είναι τυφλή και δεν προσχεδιάζει ούτε κατευθύνεται, ώστε να φθάσει με μια ευθεία γραμμή από την αγρελάδα στη φάλαινα. Επομένως οι 10.000 ενδιάμεσοι κρίκοι πρέπει να εξελίχθηκαν και προς άλλες κατευθύνσεις και όχι αποκλειστικά προς την κατεύθυνση της φάλαινας. Κατά συνέπεια, καθένας από αυτούς τους 10.000 ενδιάμεσους κρίκους θα πρέπει να έχει δώσει και άλλους ενδιάμεσους οργανισμούς, μεταξύ της αγρελάδας και της φάλαινας, σαν παρακλάδια της εξελικτικής γραμμής που μας ενδιαφέρει. Τα παρακλάδια αυτά θα έπρεπε με τη σειρά τους να έχουν δώσει τα δικά τους παρακλάδια κ.ο.κ. Αν κάνουμε την υπερβολικά συγκαταβατική παραδοχή, ότι σε κάθε έναν από τους 10.000 ενδιάμεσους κρίκους, αντιστοιχούν μόλις 10

παράπλευρα είδη, έχουμε $10.000 \times 10 = 100.000$ ενδιάμεσα είδη μεταξύ της αγρελάδας και της φάλαινας.

Γι' αυτά τα ενδιάμεσα είδη, αν είχαν υπάρξει, θα έπρεπε να είχαμε και κάποια αναγνωρίσιμα απολιθώματά τους. Έχουμε, όμως, τέτοια ενδιάμεσα απολιθώματα σε αναμενόμενο αριθμό; Ασφαλώς όχι! Δεν έχουμε ούτε ένα. Τίποτα. Εξάλλου, μεταξύ του οποιουδήποτε χερσαίου και του οποιουδήποτε θαλάσσιου θηλαστικού έχουν προταθεί ελάχιστοι εικαζόμενοι ενδιάμεσοι κρίκοι και αυτοί εντόνως αμφισβητούμενοι. Σήμερα, μετά από ενάμιση αιώνα εντατικής αναζήτησης ενδιάμεσων κρίκων, η εικόνα του αρχείου των απολιθωμάτων παραμένει η ίδια! Άδεια!

(1) Σε ένα γράμμα του το 1979 προς τον εξελικτικό Luther Sunderland, ο Collin Patterson, παλαιοντολόγος του Βρετανικού Μουσείου Φυσικής Ιστορίας στο Λονδίνο, έγραφε : «Συμφωνώ απόλυτα με τα σχόλια σου σχετικά με την έλλειψη άμεσης απεικόνισης των εξελικτικών μεταβάσεων στο βιβλίο μου. Αν γνώριζα κάποιες μεταβάσεις, σε απολιθώματα ή ζωντανούς οργανισμούς, σίγουρα θα τις είχα συμπεριλάβει. Προτείνεις να χρησιμοποιηθεί ένας καλλιτέχνης για να δώσει μορφή σε τέτοιες μετατροπές αλλά από πού θα αντλήσει πληροφορίες; Εγώ προσωπικά δε μπορώ να του τις προμηθεύσω κι έτσι αν αφήσουμε τον καλλιτέχνη να χρησιμοποιήσει τη φαντασία του δεν παραπλανούμε τον αναγνώστη; ...Λες πως θα πρέπει τουλάχιστον να δείξω μια φωτογραφία του απολιθώματος απ' το οποίο προήλθε κάθε τύπος οργανισμού. Θα στο πω ξεκάθαρα δεν υπάρχει ούτε ένα τέτοιο απολιθώμα στο οποίο να μπορεί κάποιος να βασιστεί με εγκυρότητα».

(2) Ο Mark Ridley μαθητής του εξελικτικού ζωολόγου και διάσημου αντίθεου Richard Dawkins είναι κατηγορηματικός: «Εν τούτοις, η σταδιακή μεταβολή των απολιθωμένων ειδών δεν αποτέλεσε *ποτέ* μέρος των στοιχείων που υποστηρίζουν τη θεωρία της εξέλιξης. Στα κεφάλαια του βιβλίου του «Η Καταγωγή των Ειδών», που σχετίζονται με τα απολιθώματα, ο Δαρβίνος έδειξε ότι τα στοιχεία ήταν ανάκανα να αποτελέσουν

κριτήριο για τον έλεγχο της εξέλιξης σε σύγκριση με την δημιουργία των ειδών, επειδή είχαν πολλά κενά. Το ίδιο επιχείρημα ισχύει ακόμα. ... Εν πάσει περιπτώσει, κανείς πραγματικός εξελικτικός είτε πιστεύει σε μια αργή και σταθερή εξέλιξη είτε πιστεύει σε μια εξέλιξη με άλματα, δεν χρησιμοποιεί τα απολιθώματα σαν απόδειξη υπέρ της θεωρίας της εξέλιξης και κατά της δημιουργίας των ειδών».

(3) Ο εξελικτικός γεωλόγος του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, Stephen J. Gould είπε: «Η εξαιρετική σπανιότητα μεταβατικών μορφών στα απολιθώματα παραμένει το μυστικό της παλαιοντολογίας. Τα εξελικτικά δέντρα που κοσμούν τα βιβλία μας, περιέχουν πραγματικά στοιχεία μόνο στις άκρες και τις μασχάλες των κλαδιών τους. Τα υπόλοιπα είναι εικασίες, λογικοφανείς μεν, αλλά όχι αποδείξιμες».

β) Η Ιστορία των Απολιθωμάτων είναι Ασύμβατη με το Βαθμιαίο της Δαρβινικής Εξέλιξης. Ο εξελικτικός S. J. Gould, εν προκειμένω μας λέει: «Η ιστορία των περισσότερων απολιθωμένων ειδών περιλαμβάνει δύο στοιχεία ιδιαίτερα ασύμβατα με το βαθμιαίο της Δαρβινικής Εξέλιξης:

(1) **Την Μορφολογική Στασιμότητα:** Τα περισσότερα είδη δεν παρουσιάζουν καμία κατεύθυνση αλλαγής, κατά την παρουσία τους στη γη. Εμφανίζονται στο αρχείο των απολιθωμάτων, με την ίδια σχεδόν μορφή με την οποία εξαφανίζονται, η μορφολογική μεταβολή τους είναι συνήθως περιορισμένη και χωρίς ορισμένη κατεύθυνση.

(2) **Την Ξαφνική Εμφάνιση:** Κανένα είδος δεν το βλέπουμε να εμφανίζεται σταδιακά, δηλαδή με συνεχή μορφολογική μεταβολή των προγόνων του. Όλα εμφανίζονται ξαφνικά και πλήρως διαμορφωμένα».

γ) Αυτή η πραγματική εικόνα δεν μπορεί να αποδοθεί σε ανεπάρκεια απολιθωμάτων. Από τις 178 οικογένειες των σύγχρονων σπονδυλωτών (εξαιρούνται τα πτηνά), οι 156, δηλαδή ποσοστό 88%, έχουν βρεθεί στα απολιθώματα, όπως είναι σήμερα.

δ) Το σύνολο σχεδόν των φύλων, δηλαδή των βασικών τύπων ζωντανών οργανισμών, εμφανίζεται ξαφνικά στο αρχείο των απολιθωμάτων, στα στρώματα της Κάμβριας εποχής, χωρίς κανένα απολύτως ίχνος εμφάνισης ενδιάμεσων κρίκων. Οι ενδιάμεσοι κρίκοι εκτιμώνται ως απειράριθμοι και είναι αυτοί, οι οποίοι θα έπρεπε να συνδέουν όλους αυτούς τους ριζικά διαφορετικούς οργανισμούς μεταξύ τους.

(1) Ο ζωολόγος Richard Dawkins, ο πιο διάσημος ίσως υποστηρικτής της εξελικτικής θεωρίας και φανατικός αντίθετος, αναφέρει σχετικά: «Τα γεωλογικά στρώματα της Κάμβριας εποχής είναι τα παλαιότερα στα οποία βρίσκουμε τα περισσότερα είδη ασπόνδυλων. Και βρίσκουμε πολλά από αυτά, ήδη σε προχωρημένο στάδιο εξέλιξης, την πρώτη στιγμή που εμφανίζονται. Είναι σαν να έχουν φυτευτεί εκεί, χωρίς καμία εξελικτική ιστορία».

(2) Ο R. Lewin αναφέρει: «Έχοντας περιγραφεί πρόσφατα ως ‘το πιο σημαντικό εξελικτικό γεγονός της ιστορίας των ζώων’, η κάμβρια έκρηξη δημιούργησε σχεδόν όλους τους κύριους τύπους οργανισμών (φύλα), που έχουν υπάρξει, συμπεριλαμβανόμενων και πολλών άλλων, τα οποία αργότερα εξαφανίστηκαν. Σε σύγκριση με τα 30 περίπου υπάρχοντα, σήμερα, φύλα ζώων (κατηγορίες ζώων), εκτιμάται ότι η κάμβρια έκρηξη δημιούργησε ίσως μέχρι και 100».

Τα απολιθώματα των οργανισμών στα διάφορα γεωλογικά στρώματα, εμφανίζονται με την σημερινή μορφή τους, φυτεμένα εκεί, χωρίς ίχνος της εξελικτικής τους ιστορίας

2) Το Φαινόμενο της Μοριακής Ισαπόστασης. Οι Εξελικτικές Αντιφάσεις στην Μοριακή Βιολογία

Η βιοχημική σύγκριση DNA, RNA και πρωτεϊνών των ζωντανών οργανισμών, αποκάλυψε το καθολικό φαινόμενο της μοριακής ισαπόστασης, ότι δηλαδή: Κάθε ζωντανός οργανισμός έχει σχεδόν την ίδια βιοχημική διαφορά από όλους τους οργανισμούς ενός οποιουδήποτε άλλου ταξινομικού φύλου, τάξης, γένους κτλ. Επομένως, κανένας από τους οργανισμούς του συγκρινόμενου φύλου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται εξελικτικά κοντότερα σε αυτόν. Το φαινόμενο αυτό είναι απόλυτα καθολικό και εμφανίζεται πάντα, ανεξάρτητα από την πρωτεΐνη ή το τμήμα DNA, RNA που χρησιμοποιείται για τη σύγκριση.

Στο γνωστό βιβλίο αναφοράς Atlas of Protein Sequence and Structure παρέχονται τα αποτελέσματα μεγάλου αριθμού τέτοιων συγκρίσεων. Ενδεικτικά αναφέρουμε, ότι το ποσοστό διαφοράς της πρωτεΐνης cytochrome C2 ενός προκαρυωτικού βακτηρίου από τις αντίστοιχες πρωτεΐνες ενός μεγάλου αριθμού απίστευτα διαφορετικών ευκαρυωτικών οργανισμών, όπως θηλαστικών, ερπετών, πουλιών, αμφιβίων, εντόμων, ψαριών, φυτών και μονοκυτταρικών οργανισμών, όπως ο ζυμομύκητας (μαγιά), είναι πάντα και με σχεδόν μαθηματική ακρίβεια το ίδιο. Συγκεκριμένα συνήθως κυμαίνεται μόλις μεταξύ του 64% και του 69%.

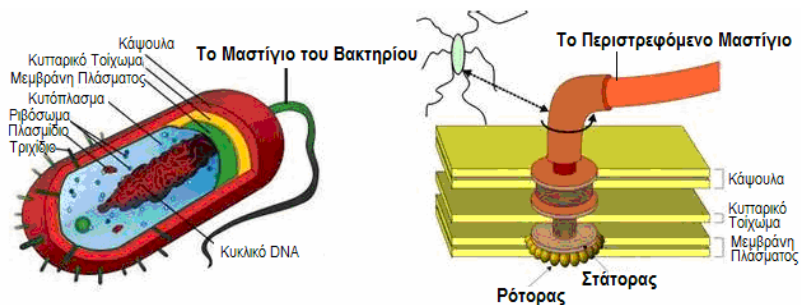
Βάσει της δαρβινικής εξέλιξης, θα περίμενε κανείς ότι τα θηλαστικά θα διέφεραν από το βακτήριο περισσότερο από ότι τα ψάρια και τα ψάρια περισσότερο από τη μαγιά. Ωστόσο, αυτό το οποίο πραγματικά προκύπτει, είναι ότι όλοι αυτοί οι οργανισμοί απέχουν βιοχημικά ακριβώς και με μαθηματική ακρίβεια την ίδια απόσταση από το βακτήριο. Επομένως, κανένας οργανισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί εξελικτικά ενδιάμεσος ανάμεσα στο βακτηρίδιο και τα θηλαστικά, κάτι που έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τη θεωρία της εξέλιξης των ειδών. Επιπλέον, η καθολικότητα και η ακρίβεια του φαινομένου της μοριακής ισαπόστασης αποκαλύπτει σε βιοχημικό επίπεδο μια

κανονικότητα ανάλογη αυτής του περιοδικού πίνακα των στοιχείων. Η κανονικότητα αυτή είναι αδύνατον να εξηγηθεί ικανοποιητικά από τους τυχαίους μηχανισμούς της Δαρβινικής Εξέλιξης.

Πίνακας ποσοστού διαφοροποίησης της πρωτεΐνης cytochrome C2 ενός προκαρυωτικού βακτηρίου από τις αντίστοιχες πρωτεΐνες άλλων πολύ διαφορετικών ευκαρυωτικών οργανισμών (Ενδεικτικά αναφέρονται κάποια θηλαστικά, αγγειόσπερμα, πτηνά, έντομα, μύκητες, ψάρια, ερπετά, αμφίβια)			
ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ		ΑΓΓΕΙΟΣΠΕΡΜΑ	
Άνθρωπος	65%	Φασόλι	66%
Πίθηκος	64%	Σουσάμι	65%
Άλογο	64%	Λινάρι	69%
Σκύλος	65%	Ηλιάνθος	69%
Φάλαινα	65%	Στάρι	66%
ΠΤΗΝΑ		ΕΝΤΟΜΑ	
Κότα	64%	Δροσόφιλος	65%
Πάπια	64%	Σκώρος	64%
Περιστερί	64%	Μεταξοσκώληκας	65%
Πινγκουίνος	64%	Γεωσκώληκας	64%
ΜΥΚΗΤΕΣ		ΨΑΡΙΑ	
Δεβαρνομύκης	67%	Σκυλόψαρο	65%
Ζυμομύκης (Μαγιά)	69%	Παλαμίδα	65%
Νευρόσπορο	69%	Κυπρίνος	64%
Κάντιντα	72%	Γαρίδα	65%
ΕΡΠΕΤΑ		ΑΜΦΙΒΙΑ	
Κροταλίας	66%	Βάτραχος	65%
Χελώνα	65%	Φρύνος	65%

3) Η Μη Ελαττώσιμη Πολυπλοκότητα της Λειτουργικότητας των Οργανισμών. Οι Αντιφάσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης στην Παρατήρηση και Μελέτη των Βιομηχανισμών

Ένας βιολογικός μηχανισμός εμφανίζει μη ελαττώσιμη πολυπλοκότητα, όταν οποιαδήποτε απομείωση της πολυπλοκότητας του, δηλαδή οποιαδήποτε αφαίρεση ενός από τα στοιχεία που τον αποτελούν, οδηγεί σε πλήρη απώλεια της λειτουργικότητάς του. Ένα παράδειγμα βιολογικού μηχανισμού με μη ελαττώσιμη πολυπλοκότητα είναι το μαστίγιο των βακτηριδίων. Το μαστίγιο είναι μια περιστροφική προπέλα, την οποία κάποια βακτηρίδια χρησιμοποιούν για τη μετακίνηση τους εντός υγρών. Αποτελείται από τα εξής κύρια στοιχεία: Το καθ' αυτό μαστίγιο, το οποίο περιστρέφεται εντός του υγρού, έναν μοριακό κινητήρα που περιστρέφει το μαστίγιο, έναν αρθρωτό σύνδεσμο που συνδέει το μαστίγιο με τον κινητήρα και έναν στάτορα που κρατάει τον κινητήρα - ρότορα στη θέση του. Αν αφαιρέσουμε ένα οποιοδήποτε από τα ανωτέρω στοιχεία, ο μηχανισμός παύει εντελώς να λειτουργεί.

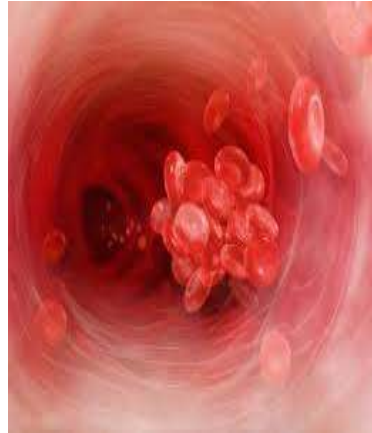

Το Μαστίγιο του Βακτηρίου

Ένας μηχανισμός, που εμφανίζει μη ελαττώσιμη πολυπλοκότητα, είναι αδύνατο να εξελιχθεί σταδιακά με δαρβινικό τρόπο, δηλαδή με τυχαίες μεταλλάξεις και με φυσική επιλογή. Πράγματι, οποιοδήποτε ενδιάμεσο στάδιο της εξέλιξης

του μηχανισμού, ακόμα και αν προκύψει από τυχαίες μεταλλάξεις, δεν μπορεί να επιλεγεί από τη φύση, επειδή δεν έχει καμία λειτουργικότητα. Δηλαδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το 50% του μαστιγίου δε βελτιώνει ούτε στο ελάχιστο την ικανότητα του βακτηριδίου να κολυμπάει και, επομένως, το μαστίγιο δεν μπορεί να εξελιχθεί σταδιακά, αλλά πρέπει να προκύψει σαν ολότητα από τις τυχαίες μεταλλάξεις, κάτι που είναι αστρονομικά απίθανο να συμβεί.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ο μηχανισμός με τον οποίο το αίμα πήζει στις πληγές, αποτρέποντας τον θάνατο των οργανισμών από ακατάσχετη αιμορραγία. Ο μηχανισμός βασίζεται σε μια αλυσίδα σαράντα τεσσάρων διαδοχικών αλληλεπιδράσεων μεταξύ πρωτεϊνών. Η πήξη του αίματος επιτυγχάνεται μόνο στο τελευταίο, 44ο βήμα, το οποίο για να συμβεί προϋποθέτει όλα τα 43 προηγούμενα. Ενδιάμεσοι οργανισμοί, εξελικτικοί κρίκοι, στους οποίους λείπει έστω και μία από τις 44 διαδοχικές αλληλεπιδράσεις, δεν είναι δυνατόν να έχουν υπάρξει, επειδή η πρώτη πληγή θα τους προκαλούσε άμεσα θάνατο από ακατάσχετη αιμορραγία.

Η μη ελαττώσιμη πολυπλοκότητα δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά είναι γενικό φαινόμενο, που χαρακτηρίζει το σύνολο σχεδόν των σύνθετων βιολογικών μηχανισμών. Όπως μια μηχανή δεν μπορεί να λειτουργήσει, παρά μόνο αν το σύνολο των βασικών εξαρτημάτων της έχουν τοποθετηθεί και συνδεθεί μεταξύ τους, έτσι και οι σύνθετοι βιολογικοί μηχανισμοί δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσουν και να επιλεγούν από τη φύση, παρά μόνο αν συναρμολογηθούν στο σύνολο τους από μία και μοναδική, υπεραστρονομικά τυχερή ...χοντρομετάλλαξη.

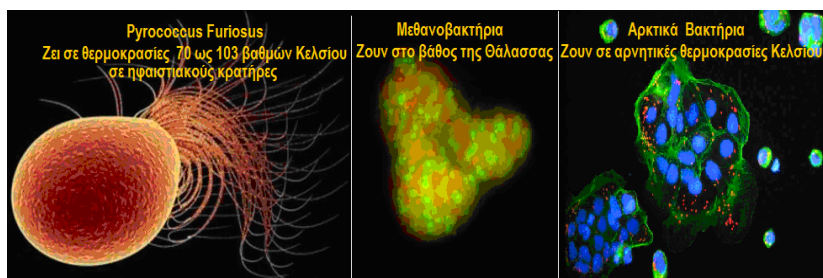
4) Οι Αντιφάσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης, στις Άμεσες Παρατηρήσεις των Δυνατοτήτων της.

Συχνά λέγεται, ότι για να διαπιστωθούν εξελικτικές αλλαγές στα έμβια είδη απαιτείται να παρέλθουν εκατομμύρια χρόνια. Αυτό πιθανώς να ισχύει για τους ανώτερους πολυκυτταρικούς οργανισμούς, ωστόσο δεν ισχύει για τους ταχύτατα αναπαραγόμενους μονοκυτταρικούς οργανισμούς. Η μεγαλύτερη, μέχρι σήμερα (2015), πειραματική εξελικτική μελέτη, πραγματοποιείται από τον καθηγητή Richard Lenski του πανεπιστημίου του Michigan. Κατά το συγκεκριμένο πείραμα, μελετάται, άμεσα και εργαστηριακά, η εξέλιξη του βακτηριδίου *E.coli*. Μέχρι σήμερα, στους δοκιμαστικούς σωλήνες του Lenski έχουν γεννηθεί και πεθάνει περίπου 10^{13} βακτηρίδια, αριθμός μεγαλύτερος από τον συνολικό αριθμό των ανθρωποειδών, που έχουν υπάρξει στην εξελικτική γραμμή που οδηγεί στον άνθρωπο. Επομένως, η επίδραση του δαρβινικού μηχανισμού στην εξέλιξη του *E.coli*, κατά το υπόψη πείραμα, θα πρέπει να είναι ανάλογη με την επίδραση του στην εξέλιξη του ανθρώπου. Η πειραματικά παρατηρηθείσα εξέλιξη του *E.coli*, δεν οδήγησε στην εμφάνιση ούτε μίας νέας σύνδεσης μεταξύ πρωτεϊνών, κάτι που είναι η βάση για τη δημιουργία νέων βιοχημικών λειτουργιών. Το βακτηρίδιο απλώς πέτυχε να μειώσει την κατανάλωση ενέργειάς του, χάνοντας την ικανότητα του να κατασκευάζει κάποιες από τις δομικές μονάδες του RNA, που υπό τις συνθήκες του πειράματος δεν του χρειαζόνταν. Το μικρόβιο *P. falciparum*, του οποίου η εξέλιξη παρακολουθείται βιοχημικά, κάθε χρόνο αυξάνεται με περίπου 10^{20} νέα μικρόβια, δεν κατόρθωσε ούτε αυτό να δημιουργήσει κάποια νέα σύνδεση μεταξύ πρωτεϊνών. Για να γίνει αντιληπτή η τάξη μεγέθους του 10^{20} αναφέρεται, ότι ο αριθμός όλων των θηλαστικών που έχουν υπάρξει στην ιστορία της γης, εκτιμάται μικρότερος από 10^{20} .

5) Οι Αντιφάσεις στην Επάρκεια της Φυσικής Επιλογής ως Κύριου Μοχλού της Δαρβινικής Εξέλιξης.

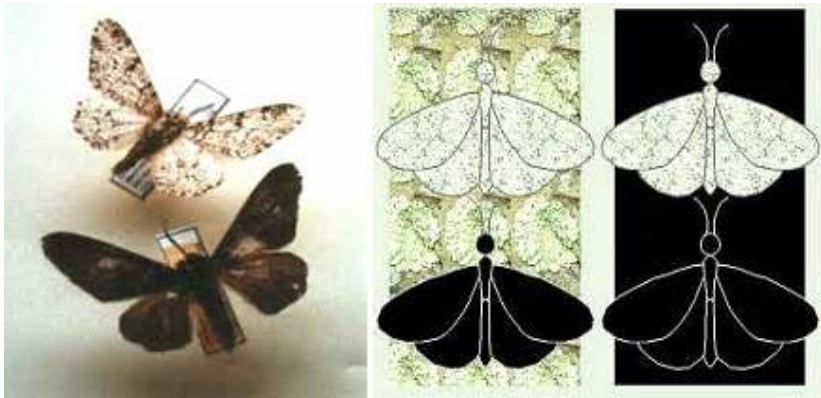
α) Τα βακτήρια αποδεικνύονται οι απλούστεροι αλλά και οι καλύτερα προσαρμοζόμενοι οργανισμοί σε κάθε δυσμενές περιβάλλον. Πράγματι, τα ταπεινά βακτήρια είναι η καλύτερα προσαρμοσμένη μορφή ζωής σε κάθε λογής μικροπεριβάλλον, ακόμη και στα πιο ακραία εξ αυτών, όπως είναι οι κρατήρες ηφαιστειών, τα βάθη των ωκεανών, στους πάγους κτλ. Τα βακτήρια είναι πρακτικά αθάνατα, δηλαδή μπορούν να διαιρούνται διαρκώς, χωρίς να παρουσιάζεται το φαινόμενο της απώλειας του γενετικού τους υλικού, κάτι που παρατηρείται στα κύτταρα των ανώτερων οργανισμών και που προκαλεί τη γήρανση και το θάνατό τους.

Η Δαρβινική Εξέλιξη ισχυρίζεται ότι η φυσική επιλογή είναι ο βασικός κινητήριος μοχλός για καλύτερη προσαρμογή κι ευκολότερη επιβίωση ενός οργανισμού, αλλά και της εμφάνισης νέων ειδών. Εάν ίσχυε αυτό το επιχείρημα, τότε η εξέλιξη θα έπρεπε να είχε σταματήσει στο επίπεδο των βακτηρίων. Με άλλα λόγια, επειδή τα βακτήρια είναι εξαιρετικά επιτυχημένα και ευπροσάρμοστα, μας αποδεικνύουν ότι δεν θα χρειάζονταν και να εξελιχθούν. Δηλαδή, η φυσική επιλογή, εφαρμοζόμενη στα βακτήρια, πλέον της βοήθειας προσαρμογής τους στα ακραία περιβάλλοντα, δεν φαίνεται να βοηθά την μετεξέλιξή τους σε πολυπλοκότερους οργανισμούς. Όμως, η Δαρβινική Εξέλιξη επιμένει ότι όλοι οι βιολογικοί οργανισμοί προέκυψαν από την εξέλιξη ενός κοινού προγόνου, ενός πρωτοβακτηρίου. Αυτό το

παράδοξο δεν έχει έως σήμερα απαντηθεί εξελικτικά, αφού μάλλον κάτι τέτοιο είναι αδύνατον.

β) Η φυσική επιλογή είναι προφανές ότι καθιστά μερικές ποικιλίες οργανισμών επιτυχέστερες από άλλες, και έτσι αυτές θα συνεισφέρουν περισσότερο με καλλίτερους απόγονους στις μελλοντικές γενιές. Ένα αγαπημένο γνωστό παράδειγμα είναι η επίδραση της φυσικής επιλογής στον σκώρο της Αγγλίας, την πεταλούδα *betularia Biston*. Αυτός ο σκώρος έχει υπάρξει πάντα σε δύο βασικές ποικιλίες, τον πιτσιλωτό και τον μαύρο. Στην προβιομηχανική Αγγλία, πολλοί από τους κορμούς των δέντρων ήταν ανοικτοί στο χρώμα από την φύση τους. Αυτό παρείχε μια κάλυψη για την πιτσιλωτή ποικιλία, και τα πουλιά έτρωγαν την πιο ευδιάκριτη μαύρη ποικιλία.

Ο πληθυσμός των σκώρων γρήγορα παρουσίασε πολύ περισσότερους πιτσιλωτούς από μαύρους εκπροσώπους. Όταν η βιομηχανική εποχή ήρθε στην Αγγλία, η ρύπανση έκανε σκούρους τους κορμούς των δέντρων, έτσι η μαύρη ποικιλία έγινε πιο δυσδιάκριτη, και η πιτσιλωτή ποικιλία έγινε πιο ευδιάκριτη και τα πουλιά τώρα έτρωγαν την πιο ευδιάκριτη πιτσιλωτή ποικιλία. Σύντομα υπήρχαν πολλοί περισσότεροι

μαύροι σκώροι από πιτσιλωτοί. Δεδομένου ότι οι πληθυσμοί αντιμετωπίζουν τα μεταβαλλόμενα περιβάλλοντα, όπως αυτό που περιγράφηκε παραπάνω ή ως αποτέλεσμα της μετανάστευσης σε μια νέα περιοχή, η φυσική επιλογή ευνοεί τους συνδυασμούς γνωρισμάτων που θα καταστήσουν τον οργανισμό επιτυχέστερο στο νέο περιβάλλον του. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως ο θετικός ρόλος της φυσικής επιλογής στην επιβίωση των οργανισμών, αλλά μέχρι εκεί. Όπως είδαμε, είχαμε αρχικά περισσότερους πιτσιλωτούς σκώρους και κατόπιν περισσότερους μαύρους σκώρους, αλλά πάντοτε είχαμε σκώρους. Κανένα άλλο είδος. Και επιπλέον οι σκώροι μας δεν είχαν αποκτήσει κανένα νέο γνώρισμα ή όργανο, το οποίο θα μπορούσε να προσιωνίσει «ειδογένεση». Καμιά δημιουργία νέου είδους.

Εάν η φυσική επιλογή ήταν η κύρια δύναμη της Δαρβινικής Εξέλιξης των ειδών, τότε πριν καταλήξει στα νέα είδη, θα είχε δημιουργήσει και όλες τις μεγάλες πληθούς ενδιάμεσες μορφές τους. Όπως ήδη είδαμε, το μεγάλο πλήθος των ενδιάμεσων μορφών απουσιάζει εντελώς από το αρχείο απολιθωμάτων, άρα δεν έχουν υπάρξει απολιθώματα. Άρα η φυσική επιλογή δεν δημιούργησε και δεν δημιουργεί κανένα νέο είδος, αλλά μόνο ότι παρατηρείται, δηλαδή τις ποικιλομορφίες μέσα στο ίδιο είδος κι αυτό για λόγους προσαρμογής και επιβιώσής του συγκεκριμένου είδους.

Ο Colin Patterson, ο γνωστός εξελικτικός παλαιοντολόγος του Βρετανικού Μουσείου Φυσικής Ιστορίας στο Λονδίνο παραδέχεται ότι η φυσική επιλογή δεν παρατηρήθηκε ποτέ να έχει την ικανότητα να προκαλεί εξέλιξη των ειδών: «Κανείς ποτέ δεν παρήγαγε ένα νέο είδος με τους μηχανισμούς της φυσικής επιλογής. Κανείς ποτέ ούτε που πλησίασε κάτι τέτοιο, και εντούτοις το μεγαλύτερο μέρος της επιχειρηματολογίας του Δαρβινισμού είναι σχετικό μ' αυτή τη διαδικασία (της φυσικής επιλογής)».

6) Οι Αντιφάσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης στις Επιπτώσεις των Μεταλλάξεων.

Τα κληρονομικά χαρακτηριστικά των οργανισμών, από τα γονίδια των γονέων, μεταβιβάζονται στους απογόνους τους με την αναπαραγωγή. Η Δαρβινική Εξέλιξη υποστηρίζει ότι τυχαίες μεταλλάξεις στα γονίδια μπορεί να παράγουν νέα ή τροποποιημένα χαρακτηριστικά, με αποτέλεσμα την εμφάνιση διαφορών μεταξύ των οργανισμών. Αυτές οι μεταλλάξεις προκαλούν στους πληθυσμούς των ειδών τις μεγάλες αλλαγές με την πάροδο του χρόνου και την δημιουργία νέων ειδών. Όμως τι είναι στην πραγματικότητα αυτές οι «θαυματοουργές» μεταλλάξεις;

Μεταλλάξεις ονομάζονται οι διασπάσεις ή αντικαταστάσεις που λαμβάνουν χώρα στο μόριο-κώδικα του DNA, το οποίο βρίσκεται στους πυρήνες των κυττάρων ενός οργανισμού και το οποίο περιέχει όλες τις γενετικές πληροφορίες του. Το DNA είναι ο γενετικός κώδικας του κάθε οργανισμού, η συνταγή δομής, διαβίωσης, επιβίωσης και πολλαπλασιασμού του οργανισμού. Οι όποιες ρωγμές ή αντικαταστάσεις στον κώδικα του DNA είναι αποτέλεσμα εξωτερικών επιδράσεων, όπως είναι η ακτινοβολία ή η χημική δράση. Κάθε μετάλλαξη είναι ένα «ατύχημα», και είτε βλάπτει τα νουκλεοτίδια που απαρτίζουν το DNA ή αλλάζει τις θέσεις τους. Ο λόγος για αυτό είναι πολύ απλός: Το DNA έχει μία τόσο λεπτή και περίπλοκη λειτουργική δομή, ώστε οι τυχαίες επιδράσεις μπορούν μόνο να το βλάψουν και ουδέποτε να το καταστήσουν πληρέστερο.

Κάθε ζωντανό κύτταρο οικοδομεί τους περίπλοκους μοριακούς μηχανισμούς αντιγράφοντας με ακρίβεια το DNA του. Οι μεταλλάξεις είναι λάθη, που εκτός από εξωτερικά αίτια, προκύπτουν κάποτε και κατά την γενετική διαδικασία της αντιγραφής. Ευτυχώς τα λάθη-μεταλλάξεις δεν είναι πολύ συχνά. Ένα γονίδιο σε κάθε 100.000 αντίγραφα, περιέχει από ένα(1) ως δέκα(10) λάθη δηλαδή μεταλλάξεις. Το κύτταρο έχει τους δικούς του μηχανισμούς για την διόρθωση αυτών των λαθών, αλλά ακόμα και τότε μερικές μεταλλάξεις ξεφεύγουν.

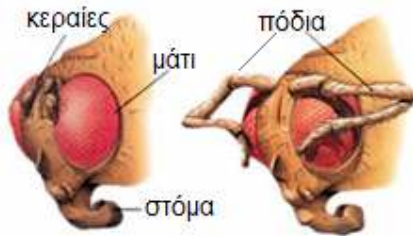
Ποια είδη αλλαγών παράγονται από αυτές τις μεταλλάξεις; Μερικές μεταλλάξεις δεν έχουν καμία απολύτως επίδραση, ή προκαλούν μια τόσο μικρή αλλαγή που δεν έχει καμία αξιόλογη επίδραση στον οργανισμό. Αλλά οι πιο πολλές μεταλλάξεις έχουν σημαντική επίδραση στους κατόχους τους. Και τι είδους επίδραση θα αναμέναμε από τις τυχαίες μεταλλάξεις, δηλαδή από τα γενετικά λάθη; Λογικά θα αναμέναμε επιβλαβείς διαφοροποιήσεις, οι οποίες καθιστούν τους μεταλλαγμένους οργανισμούς, λιγότερο επιτυχημένους από πριν. Και αυτή η λογική πρόβλεψη επιβεβαιώνεται πολύ-πολύ άμεσα και πειστικά. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα που βοηθούν στο να μας το επεξηγήσουν αυτό γιατί όλα τα γενετικά νοσήματα προέρχονται από μεταλλάξεις.

Ο γυμνός πετεινός της διπλανής εικόνας, είναι αποτέλεσμα μιας μετάλλαξης, όπου κανένα φτερό δεν παράγεται. Τέτοιες μεταλλακτικές ατέλειες μπορούν σπάνια να είναι ευεργετικές για τον οργανισμό, π.χ. ένας πτηνοτρόφος θα μπορούσε να επιλέξει αυτόν τον τύπο για αναπαραγωγή ώστε να γλυτώνει το μάδημα πριν να ψήσει το πετεινάρι, αλλά αυτό είναι πλεονέκτημα για τον πτηνοτρόφο και όχι για τον μεταλλαγμένο πετεινό. Οι μεταλλάξεις δεν προσθέτουν ποτέ τίποτα νέο. Δεν πλουτίζουν, αλλά φτωχαίνουν ένα οργανισμό και στην προκειμένη περίπτωση η μετάλλαξη μάδησε τον πετεινό και δεν έχει ποτέ παρατηρηθεί ούτε μία μετάλλαξη που να αποδεικνύεται υποσχόμενη την ανάπτυξη φτερών, ποδιών, ματιών ή οποιουδήποτε χαρακτηριστικού.

Οι γενετιστές για να διευκρινίσουν τις επιπτώσεις των μεταλλάξεων, άρχισαν να πειραματίζονται με διασταυρώσεις στην φρουτόμυγα, την *Drosophila melanogaster* και απ' όταν παρατηρήθηκε η πρώτη μετάλλαξη, εδώ και 105 χρόνια,

αναγνωρίστηκαν περίπου 3.000 αλλαγές στην φρουτόμυγα. Όλες οι 3000 αλλαγές από μεταλλάξεις υπήρξαν επιβλαβείς ή αβλαβείς, αλλά καμιά τους δεν παρήγαγε φρουτόμυγα με κάποια επιπρόσθετα ή βελτιωμένα χαρακτηριστικά.

Η αριστερή εικόνα δείχνει το κεφάλι μιας κανονικής φρουτόμυγας, και η εικόνα στα δεξιά δείχνει το κεφάλι της φρουτόμυγας με πόδια στη θέση των κεραίων της ως αποτέλεσμα μιας μετάλλαξης.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένα είδος ευεργετικής μετάλλαξης; Ναι, υπάρχει. Μια ευεργετική μετάλλαξη είναι απλά εκείνη, η οποία καθιστά πιθανό για τους κατόχους της, να βοηθήσει περισσότερο τους απόγονους τους στις μελλοντικές γενιές από τους αντίστοιχους οργανισμούς που στερούνται τη μετάλλαξη. Ο Δαρβίνος αναφέρθηκε στους άπτερους κανθάρους στο νησί της Μαδέρας. Πράγματι, για έναν κάνθαρο που ζει σε ένα θυελλώδες νησί, τα φτερά μπορούν να είναι ένα καθορισμένο μειονέκτημα, επειδή τα πλάσματα αυτά κατά την πτήση τους, το πιθανότερο είναι να παρασύρονται από τους ανέμους στην θάλασσα. Για τα αόμματα ψάρια των σπηλαίων, η έλλειψη όρασης θα σήμαινε κάτι παρόμοιο. Τα μάτια είναι αρκετά τρωτά σε τραυματισμούς, και ένα πλάσμα που ζει στο σκοτάδι μάλλον θα ωφελούνταν από τις μεταλλάξεις που θα αντικαθιστούσαν το μάτι με μια ιστώδη σχισμή, κάτι που μειώνει αυτήν την ευπάθεια στους τραυματισμούς ευαίσθητων οργάνων. Στον κόσμο του φωτός, η έλλειψη ματιών θα ήταν μια φοβερή αναπηρία, αλλά δεν αποτελεί μειονέκτημα σε μια κατασκότεινη σπηλιά.

Στυγίχθους Τύφλωψ, τυφλό σπηλαιόψαρο της Βραζιλίας

Κι ενώ κάποιες μεταλλάξεις, όπως η απώλεια φτερών στους κανθάρους και η απώλεια ματιών στα ψάρια των σκοτεινών σπηλαίων, μπορεί να προκαλέσουν μια συγκυριακά ευεργετική αλλαγή, είναι πολύ σημαντικό να υπογραμμιστεί ότι ακόμα και τότε έχουμε απώλεια πληροφοριών και ποτέ εμπλουτισμό πληροφοριών στο DNA τους. Κανείς δεν παρατήρησε ποτέ την αντίστροφη περίπτωση, δηλαδή να παράγονται σε οργανισμούς μάτια ή φτερά, από μεταλλάξεις, αν δεν είχαν ποτέ τις κατάλληλες γενετικές πληροφορίες για να τα παραγάγουν. Το συμπέρασμα αυτής της πραγματικότητας είναι ότι τα ερπετά δεν θα μπορούσαν ποτέ με μεταλλάξεις να αναπτύξουν φτερά, που δεν προβλέπει το DNA τους και να «εξελιχθούν» σε πτηνά, όπως διατυμπανίζει η Δαρβινική Εξέλιξη.

Γ'. Οι Πλάνες της Δαρβινικής Εξέλιξης

1) Τα Υπολειμματικά Όργανα

Στο σημείο αυτό θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί σχετικά με την ύπαρξη των λεγόμενων «υπολειμματικών οργάνων». Πρόκειται για δομές και όργανα τα οποία απαντώνται σε διάφορα ζώα αλλά και στον άνθρωπο, και τα οποία δίνουν την εντύπωση ότι είναι υπολείμματα οργάνων που υστέρησαν κατά τη διάπλαση και δεν φαίνεται να εκτελούν κάποια λειτουργία στο σώμα. Οι υποστηρικτές της θεωρίας της εξέλιξης πιστεύουν ότι είναι άχρηστα «απομεινάρια» οργάνων που σε προγονικές εξελικτικές μορφές ήταν λειτουργικά. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο κόκκυγας, ένα οστό στη βάση της ανθρώπινης σπονδυλικής στήλης το οποίο δίνει την εντύπωση ότι εκεί υπήρχε κάποτε μια ουρά που κατά την εξέλιξη ατρόφησε και εξαφανίστηκε αφήνοντας όμως ένα απομεινάρι της. Επίσης, η σκωληκοειδής απόφυση φαίνεται να είναι μια άχρηστη προεξοχή του εντέρου.

Όμως, η αντίληψη ότι τα «υπολειμματικά όργανα» υποστηρίζουν τη θεωρία της εξέλιξης καταρρίπτεται από τα εξής δεδομένα:

- Ολοένα και περισσότερο ανακαλύπτεται ότι σε διάφορους οργανισμούς πολλά όργανα που θεωρούνταν ως «υπολειμματικά» και άχρηστα, εκτελούν τελικά τουλάχιστον μία χρήσιμη για το σώμα λειτουργία. Για παράδειγμα, η σκωληκοειδής απόφυση είναι μέρος του λεμφικού συστήματος και βοηθάει στην αφαίρεση ακαθαρσιών από τα υγρά του σώματος. Επίσης, ο κόκκυγας αποτελεί σημείο προσαρμογής των μυών που επιτρέπουν την όρθια στάση, τη βάδιση και άλλες λειτουργίες στήριξης, όλες δε οι περιπτώσεις ανθρώπων που γεννήθηκαν με κάποια «ουρά», βρέθηκε ότι οφείλονται είτε σε τερατογένεση είτε σε κάποιο είδος δισχιδούς ράχης. Γενικότερα, το πλήθος των υπολειμματικών-άχρηστων οργάνων

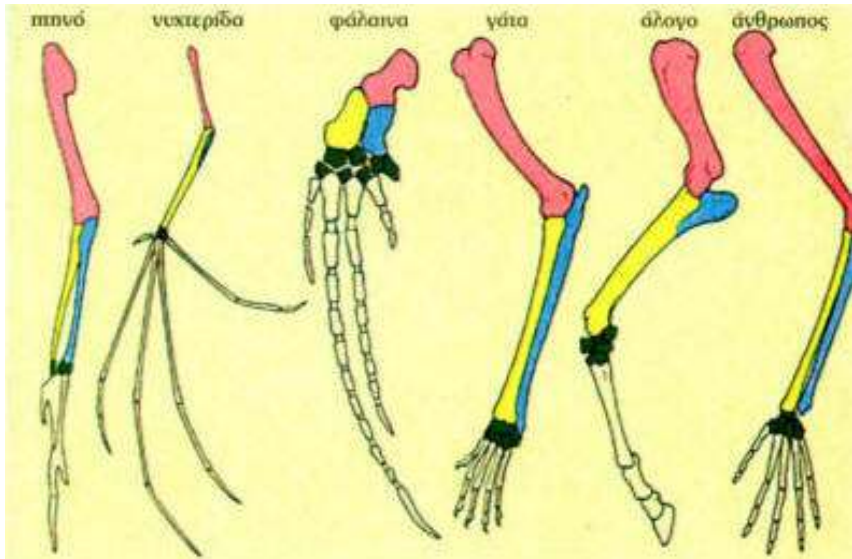
στον άνθρωπο, ελαττώθηκε από 180, που είχαν επισημανθεί μέχρι το 1890, σε 0 το έτος 1999!

- Απώλεια μιας ολόκληρης δομής στον οργανισμό, όπως π.χ. της ουράς, αλλά και της όποιας λειτουργίας μιας δομής, σημαίνει συγχρόνως και απώλεια γενετικής πληροφορίας από τα γονίδια. Η κάθε απώλεια όμως, είναι αντίθετη με τον μηχανισμό, που υποτίθεται ότι προχωράει η εξέλιξη, σύμφωνα με τον οποίο, με τυχαίο τρόπο και μέσω μεταλλάξεων γίνεται εμπλουτισμός της γενετικής πληροφορίας, που με τη σειρά της η νέα αυτή επαυξημένη πληροφορία οδηγεί στην εμφάνιση συνθετότερων οργανισμών.

2) Τα Ομόλογα Όργανα

Ένα παρεμφερές θέμα είναι το ζήτημα των «ομολόγων οργάνων», δηλαδή οργάνων τα οποία στα διάφορα είδη οργανισμών εμφανίζουν μεγάλες ομοιότητες στη δομή και τη μορφολογία τους παρόλο που μπορεί να εκτελούν διαφορετικές λειτουργίες. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ομολόγων οργάνων είναι τα πρόσθια άκρα των διαφόρων ζώων τα οποία μεταξύ τους αλλά και σε σχέση με τα άνω άκρα του ανθρώπου διαθέτουν την ίδια βασική σειρά οστών: βραχίονας, κερκίδα και ωλένη, καρπιαία οστά και σε μερικές περιπτώσεις μετακάρπια οστά και φάλαγγες δακτύλων.

Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της θεωρίας της Εξέλιξης, τέτοιες ομοιότητες στη δομή και τη μορφολογία μαρτυρούν την ύπαρξη ενός κοινού πρόγονου από τον οποίο εξελίχθηκαν τα διάφορα είδη στα οποία υπάρχουν σήμερα ομόλογα όργανα. Μία τέτοια θέση όμως είναι εντελώς αυθαίρετη διότι δεν

βασίζεται σε αποδείξεις αλλά αποτελεί απλώς μια άποψη. Θα πρέπει λοιπόν να θεωρείται ως ισότιμη και η άποψη ότι τα ομόλογα όργανα δεν αποτελούν σημάδια εξέλιξης αλλά δημιουργίας. Φαίνεται απόλυτα λογικό ένας δημιουργικός Νους να χρησιμοποιήσει το ίδιο βασικό σχέδιο για να κατασκευάσει παρόμοιες δομές οργανισμών. Άλλωστε το γεγονός ότι ένα ΙΧ αυτοκίνητο, ένα φορτηγό κι ένα μοτοποδήλατο έχουν «ομόλογα όργανα», όπως τροχούς, τιμόνι, κινητήρα κλπ. οφείλεται στο ίδια βασική ιδέα που χρησιμοποιείται για όλα τα οχήματα και όχι ότι το ΙΧ προέκυψε από εντελώς τυχαίες αλλαγές στο φορτηγό.

Έτσι λοιπόν, η άποψη ότι τα ομόλογα όργανα υποστηρίζουν την εξέλιξη παραπέμπει σε εποχές επιστημονικού σκοταδισμού όπου μια απλή παρατήρηση έσπευδε να χαρακτηριστεί ως αδιαμφισβήτητο επιστημονικό πόρισμα χωρίς περεταίρω διερεύνηση. Από την άλλη μεριά τα σύγχρονα δεδομένα της Βιολογίας αναδεικνύουν την άποψη ενός βασικού σχεδιασμού, ως καλύτερη εξήγηση για την ύπαρξη ομολόγων οργάνων:

- Υπάρχουν όργανα και δομές που χαρακτηρίζονται ως «ομόλογα» αλλά σχηματίζονται κατά την κυοφορία από διαφορετικές ομάδες εμβρυϊκών κυττάρων στα διάφορα είδη οργανισμών. Για παράδειγμα, τα πρόσθια άκρα της σαύρας και του ανθρώπου σχηματίζονται από διαφορετικά σημεία του εμβρυϊκού κορμού.

- Όργανα τα οποία χαρακτηρίζονται ως «ομόλογα» δεν προκύπτουν πάντοτε από παρόμοιες αλληλουχίες γενετικού κώδικα, και αντίστροφα παρόμοιες αλληλουχίες γενετικού κώδικα δεν παράγουν πάντοτε ομόλογα όργανα.

- Είναι λογικό και αναμενόμενο για τα όργανα, τα οποία καλούνται να ανταποκριθούν σε παρόμοιες λειτουργικές απαιτήσεις να προτιμώνται κατασκευαστικά σχέδια που έχουν κοινή βάση, καθώς οποιοσδήποτε εναλλακτικός σχεδιασμός δεν θα ήταν τόσο κατάλληλος ή τόσο αποδοτικός. Για παράδειγμα, όλων των ειδών οι τροχοί είναι κυκλικοί λόγω της κοινής απαίτησης για κύλιση με μειωμένες τριβές, και για το σκοπό αυτό ο καταλληλότερος σχεδιασμός είναι το κυκλικό σχήμα.

3) Η Βιοχημική Ομοιότητα

Εκτός από τις μορφολογικές ομοιότητες των ομολόγων οργάνων υπάρχουν και ομοιότητες στις βιοχημικές λειτουργίες των κυττάρων: όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί χρησιμοποιούν 20 συγκεκριμένα αμινοξέα, έχουν το DNA ως φορέα της γενετικής πληροφορίας, έχουν παρόμοιους μεταβολικούς μηχανισμούς κ.ά.. Αυτές όμως οι ομοιότητες, όσο μπορούν να θεωρηθούν ενδείξεις κοινής εξελικτικής καταγωγής, άλλο τόσο μπορούν να θεωρηθούν και ως ενδείξεις ύπαρξης ενός Δημιουργού ο οποίος χρησιμοποίησε το ίδιο βασικό σχέδιο για να κατασκευάσει όμοιες βιοχημικές διεργασίες στους ζωντανούς οργανισμούς.

Είναι απορίας άξιο γιατί οι υποστηρικτές της θεωρίας της εξέλιξης θα περίμεναν να δουν τα διάφορα είδη οργανισμών κατασκευασμένα με εντελώς διαφορετική βιοχημεία για να σκεφθούν την πιθανότητα ύπαρξης ενός Δημιουργού. Κάτι τέτοιο αν συνέβαινε θα ήταν παράλογο διότι:

- Ο Δημιουργός θα είχε σχεδιάσει και κατασκευάσει οργανισμούς που δεν θα μπορούσαν να τρέφονται ο ένας από τον άλλο αφού δεν έχουν βιοχημική ομοιότητα. Η μόνη οδός επιβίωσης θα ήταν ο κανιβαλισμός διότι μόνο εντός του κάθε είδους θα υπήρχε βιοχημική συμβατότητα. Ο κανιβαλισμός ωστόσο θα κατέστρεφε το είδος, το κάθε είδος και δεν θα άνθιζε η ζωή.

- Θα προέκυπτε το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει ένας μόνον Δημιουργός αλλά πολλοί δημιουργοί που ο καθένας ακολούθησε το δικό του διαφορετικό κατασκευαστικό σχέδιο.

Αν ίσχυε η Δαρβινική Εξέλιξη, η οποία οδήγησε σε τόσο μεγάλες μορφολογικές διαφορές μεταξύ των ειδών, εύλογα θα έπρεπε να έχει προκαλέσει και αντίστοιχες μεγάλες βιοχημικές διαφορές στους οργανισμούς. Αντιθέτως, βλέπουμε ότι υπάρχουν οργανισμοί, όπως για παράδειγμα ο ζυμομύκητας (μαγιά) και ο άνθρωπος, μεταξύ των οποίων ενώ υπάρχει τεράστιο μορφολογικό χάσμα, εν τούτοις και τα δύο είδη έχουν σχεδόν πανομοιότυπες οικογένειες βιοχημικών μορίων.

4) Η Γενετική Ομοιότητα

Ένα ακόμη επιχείρημα της θεωρίας της εξέλιξης βασίζεται στη γενετική ομοιότητα, με παράδειγμα το γεγονός ότι το DNA του ανθρώπου είναι όμοιο με το DNA διαφόρων ειδών πιθήκων σε ποσοστό 96% έως 98%.

Καταρχήν το ποσοστό γενετικής ομοιότητας που προκύπτει σε κάθε έρευνα ποικίλει διότι εξαρτάται από τις επιμέρους περιοχές του DNA που συγκρίνονται, την ποσότητα του DNA που χρησιμοποιείται και τις υπολογιστικές τεχνικές που εφαρμόζονται. Έτσι, όσον αφορά την ομοιότητα πιθήκου – ανθρώπου, διαφορετικές έρευνες σε διαφορετικά τμήματα και ποσότητες DNA παρουσιάζουν ποσοστά ομοιότητας που κυμαίνονται μεταξύ 84% και 96%.

Ένα ενδεικτικό παράδειγμα του πόσο υποκειμενικά είναι αυτά τα ποσοστά, είναι το γεγονός ότι το DNA του χιμπατζή είναι 12% μεγαλύτερο από το ανθρώπινο, κι επομένως ακόμη κι αν ολόκληρο το ανθρώπινο DNA ήταν ολόιδιο με το αντίστοιχο του χιμπατζή, το μέγιστο ποσοστό ομοιότητας που θα προέκυπτε θα ήταν 88%, αφού το υπόλοιπο 12% δεν υπάρχει στον άνθρωπο. Τελικά με μια τέτοια προσέγγιση το ανθρώπινο DNA με το DNA του χιμπατζή έχει μια ομοιότητα του 85% (96%×88%) και με το DNA της αγελάδας 80%, με το DNA της φρουτόμυγας 60%. Μια αναλογική θεώρηση του DNA θα μας οδηγούσε στο ότι ο οργανισμός μας έχει μια λειτουργική ομοιότητα του 60% με εκείνη της φρουτόμυγας (*Drosophila*).

Η γενετική ομοιότητα δεν φαίνεται να οδηγεί σε ξεκάθαρα εξελικτικά συμπεράσματα. Για παράδειγμα, ο χιμπατζής θεωρείται ότι έχει τη μεγαλύτερη γενετική ομοιότητα με τον άνθρωπο. Εν τούτοις, ο γίββωνας με μικρότερη γενετική ομοιότητα έχει περισσότερη μορφολογική ομοιότητα με τον άνθρωπο όσον αφορά την στάση και την δίποδη βάδιση. Αλλά και ο γορίλας, επίσης με μικρότερη γενετική ομοιότητα ως προς τον άνθρωπο, έχει επιμέρους γονίδια τα οποία μοιάζουν περισσότερο με τα ανθρώπινα από τα αντίστοιχα του χιμπατζή.

Επειδή το ανθρώπινο DNA αποτελείται από περίπου 3 δισεκατομμύρια «χημικά γράμματα», ακόμη κι αν η ομοιότητα με το DNA ενός πιθήκου άγγιζε το 99%, τότε η διαφορά του 1% θα αντιστοιχούσε σε περίπου 30 εκατομμύρια «χημικά γράμματα». Όμως είναι αδύνατον μια τόσο εκτεταμένη διαφοροποίηση στο γενετικό υλικό να συνέβη εξελικτικά μέσω τυχαίων μεταλλάξεων. Δεν τις χωράει ο διατιθέμενος χρόνος.

Αλλά η μεγαλύτερη απόδειξη διαφορετικότητας ανθρώπου και πιθήκου, ανεξαρτήτως της διατυμπανιζόμενης μεγάλης ποσοστιαίας ομοιότητας του DNA, είναι ότι οι επιστήμονες ποτέ δεν κατάφεραν στα εργαστήρια, να επιτύχουν εξωσωματική γονιμοποίηση με σπερματοζωάρια και ωάρια ανθρώπων και πιθήκων, όσες φορές κι αν το επιχειρήσαν αυτό. Γνωρίζουμε, όμως, ότι παρ' όλες τις διαφορές που υπάρχουν στις ράτσες των σκυλιών αυτά καταφέρνουν να διασταυρώνονται, όπως επίσης και το γαϊδούρι με το άλογο.

Πρόσφατα ανακαλύφθηκε ότι η γενετική ομοιότητα του αλόγου με τη νυχτερίδα είναι μεγαλύτερη απ' αυτήν με την αγελάδα. Με βάση αυτό, προκύπτει ότι το άλογο και η νυχτερίδα έχουν κοντινότερο κοινό εξελικτικό πρόγονο απ' ότι το άλογο με την αγελάδα! Με βάση όμως τη μορφολογική ομοιότητα προκύπτει το αντίθετο συμπέρασμα! Άρα σε ποιό από τα δύο κριτήρια θα πρέπει να βασιστούμε σχετικά με τη θεωρία της εξέλιξης; Στη μορφολογική ομοιότητα ή στη γενετική ομοιότητα; Κι αν πράγματι το ένα είδος εξελίχθηκε από το άλλο και υπάρχουν κοινοί πρόγονοι, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν περιπτώσεις που τα δύο αυτά κριτήρια να αντιφάσκουν τόσο πολύ μεταξύ τους;

Η ομοιότητα ακολουθίας στον κώδικα του DNA δεν σημαίνει απαραίτητα και ομοιότητα στην πληροφορία την οποία μεταφέρει. Αντίθετα αρκεί μια ελάχιστη διαφορά για να αλλάξει πλήρως το νόημα της πληροφορίας. Για παράδειγμα, οι προτάσεις: «Η συντριπτική πλειοψηφία των σχετικών επιστημόνων σήμερα, αμφισβητεί το εξελικτικό μοντέλο και τις αθεϊστικές φιλοσοφικές του συνέπειες» και «Η συντριπτική

πλειοψηφία των σχετικών επιστημόνων σήμερα, δεν αμφισβητεί το εξελικτικό μοντέλο και τις αθεϊστικές φιλοσοφικές του συνέπειες» είναι όμοιες σε λέξεις και διάταξη σε ποσοστό 94,5%, διότι διαφέρουν μόνο κατά μία λέξη στις 18 ή μόνο κατά 5,5. Παρά την πολύ μεγάλη τους ομοιότητα μεταδίδουν μήνυμα με εντελώς αντίθετη σημασία. Κάποτε αρκεί ένα μόνο σημείο στίξης για να αλλάξει πλήρως το νόημα, όπως συμβαίνει στον αρχαίο Δελφικό Χρησμό: «Ήξεις, αφήξεις, ουκ εν πολέμω θνήξεις = Θα πας, θα γυρίσεις, δεν θα πεθάνεις στον πόλεμο» και «Ήξεις, αφήξεις ουκ, εν πολέμω θνήξεις = Θα πας, δεν θα γυρίσεις, θα πεθάνεις στον πόλεμο», διαφέρουν μόνο στην θέση ενός κόμματος, αλλά δίνουν μια πλήρως αντίθετου νοήματος πληροφορία. Έτσι μια επουσιωδέστατη φαινομενικά διαφορετικότητα στο DNA μπορεί να αλλάζει σημαντικά το νόημα της γενετικής πληροφορίας.

Οργανισμός	 ΧΙΜΠΑΤΖΗΣ	 ΠΟΝΤΙΚΙ	 ΚΟΤΑ	 ΜΥΓΑ
Ποσοστιαία Γονιδιακή Ομοιότητα	96 %	88 %	75 %	60 %

Δ΄. Τα Επιπόλαια Λάθη της Δαρβινικής Εξέλιξης

1) Ο Κοιλάκανθος (Coelacanth)

Το "ζωντανό απολιθωμα" ψαριού, ο Κοιλάκανθος είναι ενδεικτικό των επιπόλαιων λαθών της Δαρβινικής Εξέλιξης. Το όνομά του προέρχεται από τα αρχαία ελληνικά: κοίλος και άκανθος. Βρέθηκαν απολιθώματα του Κοιλάκανθου, ηλικίας 350 εκατομμυρίων ετών. Για πολλά χρόνια πίστευαν ότι ο Κοιλάκανθος ήταν ένα πρωτόγονο ψάρι, που έχει εξαφανιστεί μαζί με τους δεινόσαυρους, 65 εκατομμύρια χρόνια πριν. Το ψάρι αυτό θεωρήθηκε ότι ήταν ένας ενδιάμεσος κρίκος, μια μεταβατική μορφή ψαριού με μισοφτιαγμένα πόδια και με πρωτόγονους πνεύμονες, έτοιμο να μετακομίσει στην ξηρά για να αποκτήσει την ...χερσαία υπηκοότητα. Ο μύθος αυτός διαλύθηκε τον Δεκέμβριο του 1938, όταν ένας ολοζώντανος Κοιλάκανθος πιάστηκε στα δίχτυα ενός ψαρά στα ανοικτά της ανατολικής ακτής της Νότιας Αφρικής. Είναι πλέον γνωστό, ότι οι ιθαγενείς των Νήσων Κομόρες ψαρεύουν και τρώνε αυτά τα ψάρια επί αιώνες και μέχρι σήμερα.

Δεν έχουν ούτε μισοφτιαγμένα πόδια ούτε πρωτόγονους πνεύμονες. Είναι απλά ένα είδος ψαριού που οι άνθρωποι νόμιζαν ότι είχε εξαφανιστεί. Όμως καμιάν εξέλιξη δεν υπέστη. Βλέπουμε ότι τα ψάρια που αλιεύονται τώρα είναι ακριβώς τα ίδια, όπως εκείνα στα 350 εκατομμύρια χρόνια παλιά απολιθώματά τους. Ο Κοιλάκανθος είναι ένας κραυγαλέος μάρτυρας ενάντια στην εσφαλμένη θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης. Μετά από 350 εκατομμύρια χρόνια, το ψάρι αυτό δεν έχει αλλάξει καθόλου.

2) Τικτααλίκ. Ο «Πρόγονος» που μας Παρουσίασαν τελευταία οι Εξελικτικοί

Ο νεοπαγής «πρόγονος» μας, το ψάρι που έζησε πριν από 375 εκατ. χρόνια σε ρηχά, βαλτώδη νερά, ονομάστηκε «Tiktaalik - Τικτααλίκ» από τους επιστήμονες. Ο Τικτααλίκ είχε πλατύ επίπεδο κεφάλι με κοφτερά δόντια, με σώμα ψαριού και μήκος από μισό μέτρο ως τρία μέτρα, μοιάζοντας με διασταύρωση ψαριού με κροκόδειλο. Είχε βράγχια και πτερύγια, αλλά επίσης χαρακτηριστικά ζώου, όπως κινούμενο λαιμό, στέρεα πλευρά και πρωτόγονα πνευμόνια. Επιπλέον, τα μεγάλα μπροστινά πτερύγιά του διέθεταν ώμους, αγκώνες και καρπούς, που του επέτρεπαν να στηρίζεται σε στερεό έδαφος. Οι εξελικτικοί λένε ότι ρίχνει νέο φως στην κρίσιμη εξελικτική φάση, κατά την οποία τα πίσω πτερύγια των ψαριών μεταμορφώθηκαν σταδιακά σε πόδια και έτσι τα ψάρια βγήκαν πλέον στη στεριά και περπάτησαν.

Το εν λόγω απολίθωμα ανακαλύφθηκε το 2004 στη νήσο Elsmere του αρκτικού Καναδά και έκτοτε μελετάται, καθώς αποτελεί το πιο γνωστό και καλύτερα διατηρημένο υποτιθέμενο μεταβατικό είδος μεταξύ ψαριού και τετράποδου ζώου. Οι

εξελικτικοί ισχυρίζονται ότι το ψάρι αυτό περπάτησε στο γύρω έδαφος έξω από το νερό και ανέπνεε αέρα.

Όμως υπάρχουν σύγχρονα ψάρια που έχουν πτερύγια και περπατάνε στο γύρω έδαφος. Τα σύγχρονα γατόψαρα π.χ. έχουν πτερύγια και περπατάνε. Μπορούν επίσης να ζήσουν έξω από το νερό για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο σύγχρονος γοβιός Λασποκαπετάνιος (Mudskipper) περπατάει για πολλές ώρες στην άμμο, στην λάσπη κι ακόμα σκαρφαλώνει στα κλαριά των μαγκρόβιων δένδρων.

Έτσι ο Tiktaalik δεν παρέχει καμία ιδιαίτερη υποστήριξη στην Δαρβινική Εξέλιξη. Παρά ταύτα, θεωρείται από τους εξελικτικούς ως ο πρόγονος των κατοπινών αμφίβιων, ερπετών, δεινοσαύρων, θηλαστικών και, τελικά των ...ανθρώπων!

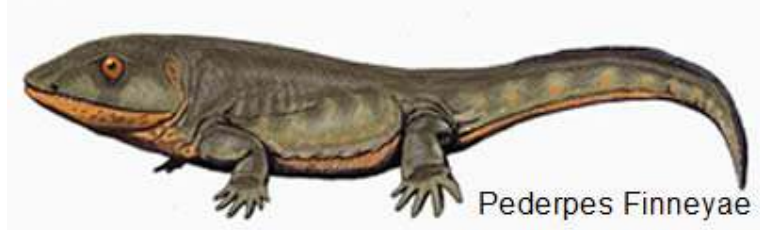
Catfish -
Γατόψαρο

Mudskipper -
Λασποκαπετάνιος

3) Ο Πτερυγωτός Ποδοερπυστής (Pederpes Finneyae). Κι άλλος ...Πρόγονος

Οι εξελικτικοί θεωρούν ότι τα χερσαία ζώα αποτελούν μετεξελίξεις υδρόβιων οργανισμών και αναρωτιούνται ποιο να ήταν άραγε το πρώτο πλάσμα που σύρθηκε από τα προϊστορικά έλη, για να κατακτήσει το έδαφος; Η ερώτηση αυτή, έχει μπερδέψει από καιρό τους παλαιοντολόγους, επειδή το μεταβατικό είδος θέλουν να έζησε κατά τη διάρκεια ενός μυστηριώδους χάσματος 30-εκατομμυρίων ετών. Το χάσμα αυτό, ονομάζεται χάσμα του Romer, προς τιμήν του Αμερικανού παλαιοντολόγου, Alfred Sherwood Romer, ο οποίος πρώτος αναγνώρισε την έλλειψη απολιθωμάτων από αυτή την περίοδο. Η περίοδος αυτή αποτελεί για τους επιστήμονες ένα μαύρο κουτί.

Η Jennifer Clack, μια παλαιοντολόγος του μουσείου Ζωολογίας του πανεπιστημίου Καίμπριτζ, στη Βρετανία, βρήκε ένα πολύ σπάνιο απολίθωμα ενός κοντόχοντρου πλάσματος και που ονομάστηκε Πτερυγωτός Ποδοερπυστής (Pederpes Finneyae). Η ερευνήτρια, πιστεύει πως το σπάνιο αυτό εύρημα, αποτελεί συνδυαστικό κρίκο μεταξύ των υδρόβιων προγόνων μας και των πρώτων τετραπόδων κατοίκων του εδάφους. Τα αποτελέσματα της μελέτης αυτής δημοσιεύονται στην επιστημονική επιθεώρηση Nature.

Το είδος αυτό, μάλλον προήλθε από ένα ρηχό υδάτινο περιβάλλον είτε από μια λιμνοθάλασσα είτε από μια παράκτια περιοχή, η οποία ήταν ευαίσθητη στις αλλαγές της αλατότητας καθώς άλλαζε η στάθμη της θάλασσας. Ένα τέτοιο περιβάλλον

θα ευνοούσε την ανάπτυξη των άκρων ώστε να είναι εφικτό το ταξίδι στο έδαφος για αναζήτηση τροφής. Το απολίθωμα αρχικά ανακαλύφθηκε σε μια περιοχή της Σκωτίας το 1971 και από τότε βρίσκεται ανακριβώς ταξινομημένο, στο μουσείο Hunterian της Γλασκώβης. Ο σκελετός είναι σχεδόν πλήρης, λείπει μόνο η ουρά, και η ηλικία του προσδιορίζεται γύρω στα 345 εκατομμύρια έτη.

Κατά τους εξελικτικούς, τα ευρήματα της Clack θα συνέδεαν τα θαλάσσια είδη με τα χερσαία, μέσω της δομής του οπίσθιου ποδιού. Κατά την Δεβόνια εποχή, 365 εκατομμύρια χρόνια πριν, τα τετράποδα είχαν πόδια που χρησίμευαν ως κουπιά για την κολύμβηση, με κατεύθυνση προς τα πίσω ή πλάγια. Τα πόδια των *Pederpes* δείχνουν να έχουν επαναπροσανατολισθεί ώστε να κοιτάνε μπροστά, κάτι το οποίο παρατηρείται στα σύγχρονα χερσαία ζώα, όπως τα σκυλιά, τα ποντίκια, οι άνθρωποι. Αυτή η κατεύθυνση, όπου δηλαδή το μεσαίο δάχτυλο σε κάθε πόδι δείχνει κατευθείαν μπροστά, αποτελεί τέλεια προσαρμογή για βάδισμα στην ξηρά. Το τέλος της Δεβόνιας εποχής, διαθέτει μια πληθώρα απολιθωμάτων ψαριών. Τα παλαιότερα είδη με τέσσερα άκρα, τα *Acanthostega* και *Ichthyostega*, έζησαν περίπου πριν από 360 εκατομμύρια χρόνια πριν. Τα είδη αυτά είχαν άκρα αλλά επίσης είχαν και χαρακτηριστικά ψαριών όπως βράγχια, πτερύγια και αισθητήρια όργανα που λειτουργούσαν μόνο μέσα στο νερό. Όμως το πιθανότερο είναι πως τα ζώα αυτά, σπάνια εγκατέλειπαν το νερό, όπως θεωρεί ο παλαιοντολόγος, Per Ahlberg, ειδικός στα αμφίβια. Μετά το χάσμα, υπάρχει μια μεγάλη ποικιλία απολιθωμάτων χωρίς όμως να δηλώνουν ένα κοινό πρόγονο.

Τελικά όλη η παραπάνω συζήτηση αποδείχθηκε μάλλον άχρηστη όταν ένας φοιτητής της Clack, πρόσεξε στο μουσείο το απολίθωμα αυτό και το πήγε πάλι στο Cambridge για περαιτέρω μελέτη. Εκεί μετά από επίπονη μικροσκοπική μελέτη, ανακάλυψαν ότι δεν επρόκειτο για ψάρι, όπως αρχικά είχε θεωρηθεί, αλλά για τετράποδο ερπετό αφού σε αυτό ανακάλυψαν ακόμη και ισχιακό οστό!

4) Ο Πλατύπους, ένας Σύγχρονος Λοιδωρός της Δαρβινικής Εξέλιξης

Ο Πλατύπους (*Platypus Ornithorhynchus anatinus*), είναι ένα σύγχρονο, ασυνήθιστο και πολύ ενδιαφέρον ζώο της Αυστραλίας. Είναι ένα υδρόβιο ζώο με ράμφος που μοιάζει με της πάπιας, με σώμα και ουρά που μοιάζει με του κάστορα, με πενταδάχτυλα νηκτικά πόδια με νύχια και δηλητήριο φιδιού. Μαζί με την Έχιδνα αποτελούν τα δύο μονότρητα είδη (monotremes) και τα μόνα ωτόκα θηλαστικά που υπάρχουν στη γή. Δηλαδή γεννούν αυγά τα οποία εκκολάπτουν και θηλάζουν τα μικρά τους. Τα μονότρητα έχουν χαμηλότερες θερμοκρασίες σώματος (32°C) από ότι τα άλλα θηλαστικά, μαρσιποφόρα (35°C) ή πλακουντοφόρα (37°C) και έχουν πόδια που εκτείνονται προς τα έξω και όχι κατακόρυφα από κάτω τους. Αυτά τα χαρακτηριστικά, μαζί με την ικανότητα ωτοκίας τους, μοιάζουν περισσότερο με αυτά της σαύρας.

Οι αρσενικοί Πλατύποδες έχουν σπιρούνια στα πίσω πόδια τους, τα οποία εκκρίνουν ένα δηλητήριο σαν αυτό του φιδιού. Ένα τσίμπημα του Πλατύποδα είναι αρκετά ισχυρό για να αρρωστήσει με φοβερούς πόνους ένα άνθρωπο και να σκοτώσει ένα σκυλί.

Ο Πλατύπους έχει τα χαρακτηριστικά πολύ διαφορετικών μεταξύ τους ειδών, όπως θηλασικών, ερπετών και πτηνών, αλλά δεν αποτελεί εξελικτικό σύνδεσμο για κανένα από αυτά. Απλά, ο Πλατύπους, «κάθεται» ανάμεσα σε θηλασικά, ερπετά και πτηνά και «διακωμωδεί» την αναπόδεικτη θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης.

5) Ο Αρχαιοπτέρυξ (archaeopteryx). Επιπόλαιο Λάθος ή Θρασεία Απάτη;

Ο αρχαιοπτέρυξ, αναφερόμενος μερικές φορές και με το γερμανικό του όνομα, Urvogel (το πρώτο πτηνό), είναι το αρχαιότερο και το πιο πρωτόγονο γνωστό γένος πτηνών. Το όνομά του προέρχεται από τα αρχαία ελληνικά: ἀρχαῖος και πτέρυξ.

Ο αρχαιοπτέρυξ είχε μέγεθος παρόμοιο με της κίσσας και μπορούσε να φτάσει περίπου μισό μέτρο σε μήκος. Παρά το μικρό του μέγεθος, με τα φαρδιά φτερά τεκμαίρεται η ικανότητά του να πετάει ή και να αιωρείται. Έζησε στην ύστερη Ιουράσια περίοδο, περίπου 150-145 εκατομμύρια χρόνια πριν, σε μια περίοδο που η Ευρώπη ήταν αρχιπέλαγος νησιών, σε μία ρηχή τροπική θάλασσα, εκεί που σήμερα βρίσκεται η νότια Γερμανία, πολύ πιο κοντά στον ισημερινό από ότι είναι τώρα.

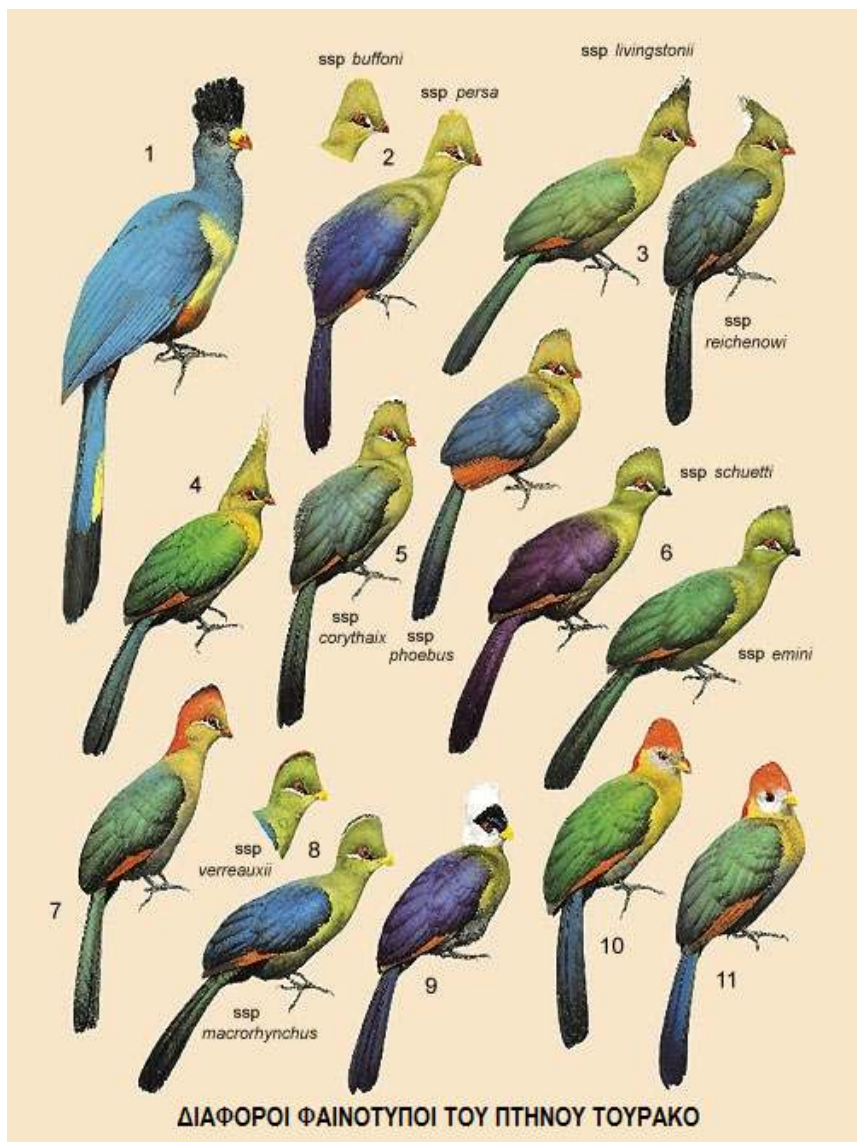
Οι εξελικτικοί ισχυρίζονται ότι ο αρχαιοπτέρυξ είχε περισσότερα κοινά χαρακτηριστικά με τα μικρά θηρίοποδα παρά με τα σύγχρονα πτηνά. Πιο συγκεκριμένα, μοιράζεται όμοια χαρακτηριστικά με τα δεινονυχοσαύρια και συγκεκριμένα με τους δρομαιοσαυρίδες και τους τροοδοντίδες, δηλαδή είχαν αιχμηρά δόντια, τρία δάχτυλα με νύχια, μακριά οστέινη ουρά, τα δεύτερα δάχτυλα του ποδιού τους είναι υπερεκτάσιμα,

πούπουλα, κάτι που υπαινίσσεται ομοιοθερμία και διάφορα άλλα παρόμοια σκελετικά χαρακτηριστικά. Έτσι κατέταξαν τον αρχαιοπτέρυγα ως τον πρώτο ξεκάθαρο μεταβατικό κρίκο-απολιθώμα μεταξύ των δεινοσαύρων και των πτηνών, οπότε κατά τους εξελικτικούς, ο αρχαιοπτερυξ παίζει σημαντικό ρόλο, όχι μόνο στην μελέτη της προέλευσης των πτηνών αλλά και στην μελέτη των δεινοσαύρων!

Είναι αλήθεια ότι ο Αρχαιοπτερυξ είχε νύχια στα φτερά και δόντια στο ράμφος του, αλλά το πρόβλημα είναι ότι τα δόντια δεν ήταν τα ίδια ή όμοια με τα δόντια που βρίσκονται σε θηριόποδες δεινόσαυρους. Ο Αρχαιοπτερυξ είχε τριγωνικά ανεξάρτητα δόντια, που είναι πολύ διαφορετικά από τις πριονωτές οδοντοστοιχίες των θηριόποδων δεινοσαύρων.

Επιπλέον, δόντια είχε και ο Ιχθυόρνις (*Ichthyornis dispar*) ένα άλλο αρχαίο και εξαφανισμένο πουλί από την ύστερη Κρητιδική περίοδο. Όσον αφορά τα νύχια στα φτερά του, υπάρχουν δύο είδη πουλιών που ζουν σήμερα στη Ν. Αμερική, το Τουράκο και το Οασίν, έχουν νύχια στα φτερά, που τους επιτρέπουν να κρατιούνται γερά στα κλαδιά, αλλά και τα δύο είδη είναι πουλιά, χωρίς ίχνος χαρακτηριστικών ερπετού. Αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν σημαίνουν αναγκαστική σχέση πτηνών και ερπετών.

Συνολικά μέχρι σήμερα ανακαλύφθηκαν έξι απολιθώματα Αρχαιοπτερύγων, εκ των οποίων στα δύο βρέθηκαν και φτερά. Αυτή η διαφορά μύρισε απ' την αρχή λίγο άσχημα. Μετά από προσεκτική εξέταση των φτερών αποδείχθηκαν ότι είναι ταυτόσημα με σύγχρονα φτερά κοτόπουλου! Τα απολιθώματα Αρχαιοπτέρυγα με φτερά, έχουν πλέον αποδειχθεί ότι είναι παραπονημένα. Ο Δρ Walt Brown μας λέει: «Σύμφωνα με εξετάσεις που έγιναν, διαπιστώθηκε ότι λεπτά στρώματα τσιμέντου απλώθηκαν σε δύο απολιθώματα του δεινόσαυρου Κομφόγναθος, μεγέθους κοτόπουλου. Στην συνέχεια αποτυπώθηκαν στο υγρό τσιμέντο, φτερά πτηνού!» Καλά τα λάθη, ... στο κάτω-κάτω, αυτά είναι και ανθρώπινα, αλλά και απάτες για την στήριξη της Δαρβινικής Εξέλιξης; Δυστυχώς Ναι!

ΙΧΘΥΟΡΝΙΣ

ΤΟ ΠΤΗΝΟ ΟΑΣΙΝ

Ε΄. Οι Απάτες των Εξελικτικών για την Επιβολή της Δαρβινικής Εξέλιξης

1) Η Απάτη του Earnst Haeckels σχετικά με την Εικόνα των Εμβρύων

Ο Ερνστ Χαίκελ (Ernst Haeckel 1834 – 1919) υπήρξε διαπρεπής Γερμανός βιολόγος, καθηγητής ανατομίας και θερμός υποστηρικτής της Δαρβινικής Εξέλιξης, αλλά και γενικότερα της υλιστικής θεώρησης του κόσμου.

Το θέμα για το οποίο είναι περισσότερο γνωστός ο Χαίκελ, είναι ο «Θεμελιώδης Βιογενετικός Νόμος» ή «Νόμος του Χαίκελ» ή «Νόμος της Ανακεφαλαίωσης», σύμφωνα με τον οποίο «η οντογένεση ανακεφαλαιώνει την φυλογένεση - ontogeny recapitulates phylogeny». Αυτό σημαίνει ότι ένα έμβρυο καθώς αναπτύσσεται κατά την περίοδο της κύησης (οντογένεση) περνάει περιληπτικά από όλα τα στάδια της εξέλιξης του είδους του (φυλογένεση).

Για παράδειγμα, ένα ανθρώπινο έμβρυο ξεκινάει τη ζωή του από το στάδιο του μονοκύτταρου οργανισμού (γονιμοποιημένο ωάριο), όπως δηλαδή υποτίθεται ότι ξεκίνησε η ζωή πάνω στη Γη, όταν ένα κύτταρο, το πρωτοκύτταρο, δημιουργήθηκε τυχαία. Εν συνεχεία, το έμβρυο φέρει κάποιες ρυτιδώσεις σαν βράγχια και περνάει από το «στάδιο του ψαριού», αφού άλλωστε υποτίθεται ότι οι όλοι οι οργανισμοί εξελίχθηκαν από οργανισμούς-προγόνους που ζούσαν στο νερό. Επίσης το έμβρυο εμφανίζει και μια ουρά, οπότε θεωρείται ότι περνάει από τα εξελικτικά στάδια κατά τα οποία οι πρόγονοι του ανθρώπου διέθεταν ουρά. Αργότερα, όταν έχει αναπτυχθεί περισσότερο, έχει μορφή που θυμίζει πίθηκο και στο τελικό στάδιο παίρνει τη μορφή του ανθρώπου.

Για να στηρίξει αυτή τη θεωρία του ο Χαίκελ δημοσίευσε εικόνες εμβρύων ψαριού, σαλαμάνδρας, χελώνας, κοτόπουλου, χοίρου, αγελάδας, κουνελιού και ανθρώπου, τις οποίες παρέθεσε συγκριτικά σε τρία στάδια της ανάπτυξής τους. Στις

απεικονίσεις αυτές φαινόταν όχι μόνο ότι το κάθε έμβρυο ζει περιληπτικά την εξέλιξη του είδους του, αλλά και ότι τα έμβρυα όλων αυτών των ζώων στα πρώιμα στάδια ανάπτυξής τους εμφανίζουν μεγάλες ομοιότητες, γεγονός το οποίο σύμφωνα με το Χαίκελ μαρτυρούσε την ύπαρξη ενός κοινού εξελικτικού προγόνου από τον οποίο προήλθαν όλα τα είδη.

Πολύ γρήγορα όμως αποκαλύφθηκε ότι ο Βιογενετικός Νόμος του Χαίκελ ή Νόμος της Ανακεφαλαίωσης ήταν μία απάτη. Δύο επιστήμονες σύγχρονοι του Χαίκελ, ο Ρότιμέγιερ (Rütimeyer) και ο Χις (His), δημοσίευσαν επιστημονικά άρθρα με τα οποία αποκάλυπταν ότι οι εικόνες που είχε δημοσιεύσει ο Χαίκελ δεν αναπαριστούσαν τις πραγματικές μορφές των εμβρύων. Επρόκειτο για παραποιήσεις και αυθαίρετες απεικονίσεις, στις οποίες παρέλειπε βασικές μορφολογικές διαφορές των εμβρύων και υπερτόνιζε επιλεκτικά ορισμένες ομοιότητες. Άλλωστε ήταν γνωστό ότι ο Χαίκελ είχε ταλέντο και στη ζωγραφική.

Στα επόμενα χρόνια, κ ένα πλήθος άλλων επιστημόνων εξέθεσαν τις νοθείες και τις πλαστογραφίες του Χαίκελ, ώστε ο

ίδιος αναγκάστηκε να απαντήσει με ολοσέλιδο άρθρο στη γερμανική εφημερίδα "Volks – Zeitung" της 29/12/1908, όπου ομολογεί ότι έκανε πλαστογραφίες και παραποιήσεις των εικόνων, αλλά, όπως λέει, αλλοίωσε μόνο στο 6 - 8%, και ότι το ίδιο κάνουν και εκατοντάδες άλλων επιστημόνων! Και αντί επιστημονικής απάντησης, επιτίθεται με ύβρεις εναντίον εκείνων οι οποίοι αποκάλυψαν τις απάτες του.

Εκτός όμως από το γεγονός ότι οι απεικονίσεις του Χαίκελ ήταν πλαστές, ο Βιογενετικός Νόμος καταρρέει και μέσα από τις σύγχρονες επιστημονικές γνώσεις και για το κάθε στάδιο της ανάπτυξης του εμβρύου:

- Ένα γονιμοποιημένο ωάριο είναι εντελώς διαφορετικό από ένα μονοκύτταρο οργανισμό, βακτήριο ή αμοιβάδα.

- Οι πτυχώσεις του εμβρύου δεν έχουν καμία σχέση με βράγχια, αφού δεν έχουν σχισμές ούτε ανοίγματα, όπως έχουν τα βράγχια του ψαριού, ώστε να αναπνέει μέσα στο νερό. Αντιθέτως, πρόκειται για μικρές οστεοειδείς προεξοχές από τις οποίες θα σχηματιστούν διάφορα όργανα (σιαγόνες, λάρυγγας κ.ά.). Άλλωστε το έμβρυο δεν αναπνέει χρησιμοποιώντας το αμνιακό υγρό ώστε να χρειάζεται βράγχια όπως τα ψάρια.

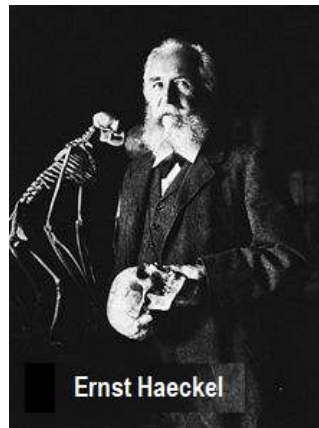
- Η «ουρά» του εμβρύου είναι απλώς ένα προεξέχον τμήμα το οποίο αφομοιώνεται καθώς το σώμα του εμβρύου αναπτύσσεται. Δεν συνεπάγεται τον αποκλειστικό σχηματισμό και τη λειτουργία της ουράς ενός ζώου.

- Οι πραγματικές απεικονίσεις δείχνουν ότι σε κανένα στάδιο της ανάπτυξής του το ανθρώπινο έμβρυο δεν μοιάζει με «πιθηκάκι».

Ιδιαίτερα καθοριστικές άλλωστε είναι και οι συνέπειες αποδοχής μιας τέτοιας θεωρίας. Αφενός η εξομοίωση του ανθρώπου με τα ζώα επιχειρεί να εδραιώσει αθεϊστικές αντιλήψεις και αφετέρου αν υποθεθεί ότι ένα έμβρυο κατά την κυοφορία δεν είναι εξαρχής άνθρωπος αλλά περνάει από τη φάση του ψαριού του πιθήκου κλπ., τότε δεν υπάρχει καμιά αναστολή στο να γίνει μία έκτρωση διότι δεν αποτελεί φόνος μιας ανθρώπινης ζωής!

Η θεωρία του Χαίκελ κατέρρευσε στις αρχές του 20ού αιώνα (ήδη το 1910 εθεωρείτο κάτι το ξεπερασμένο), ενώ η πλήρης απόδειξη της εκτεταμένης παραποίησης των δεδομένων ήρθε χάρη στις διεξοδικές εργασίες του Βρετανού εξελικτικού βιολόγου Michael Richardson τη δεκαετία του 1990. Σε μια συνέντευξή του, το 1997 στην εφημερίδα Times του Λονδίνου, ο Δρ Richardson δήλωσε: «Αυτή είναι μία από τις χειρότερες περιπτώσεις επιστημονικής απάτης. Είναι συγκλονιστικό να διαπιστώνετε ότι κάποιος που στην σκέψη σας ήταν ένας μεγάλος επιστήμονας, ήταν σκόπιμα παραπλανητικός. Με κάνει να θυμώνω. ... Αυτό που έκανε (ο Χαίκελ) ήταν να πάρει ένα ανθρώπινο έμβρυο και να το αντιγράψει, προσποιούμενος ότι η σαλαμάνδρα και ο χοίρος και όλοι οι άλλοι οργανισμοί φαινότουσαν ίδιοι κατά το ίδιο στάδιο ανάπτυξης. Δεν είναι ... Αυτά είναι προϊόντα παραποίησης».

Αυτό όμως που καθιστά την περίπτωση του Χαίκελ μοναδική στην ιστορία της επιστήμης, είναι το γεγονός ότι η ψευδής αυτή θεωρία συμπεριλήφθηκε σε διδακτικά εγχειρίδια στα οποία μπορεί κανείς μέχρι και σήμερα να βρει τμήματά της. Μεταξύ αυτών είναι «Εξελικτική Βιολογία» από τον Douglas J. Futuyma (Sinauer Associates, 1998), καθώς επίσης και στη «Μοριακή Βιολογία του Κυττάρου», στους συγγραφείς της οποίας περιλαμβάνεται και ο βιοχημικός Δρ Bruce Alberts, πρόεδρος της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών των ΗΠΑ. Επίσης, τα καταδολιευμένα σχέδια Haeckel εξακολουθούν να τυπώνονται και να αναπαράγονται επί 100 χρόνια, αλλά ακόμη και σήμερα σε μερικά από τα σημερινά λυκειακά και κολλεγιακά βιβλία της Βιολογίας με την πλήρη επίγνωση ότι είναι ψέματα. Ντροπή!

Ernst Haeckel

2) Η Απάτη με την Εξέλιξη του Αλόγου

Η εξέλιξη του αλόγου είναι μια ακόμη απάτη που δεν στηρίζεται σε κανένα γεγονός. Ωστόσο εξακολουθεί να χρησιμοποιείται στα σημερινά βιβλία.

- Το 1841 ανακαλύφθηκε το λεγόμενο παλιότερο απολίθωμα «αλόγου» μέσα σε πηλό στα περικόχια του Λονδίνου. Ο επιστήμονας που το ανακάλυψε, Richard Owen, βρήκε ένα πλήρες κρανίο που έμοιαζε με το κεφάλι αλεπούς με πολλαπλά πίσω δόντια, όπως συμβαίνει σε όλα τα δίχληλα ζώα. Το ονόμασε *Ηώιππο*. Είδε καμία σχέση μεταξύ αυτού και του σύγχρονου αλόγου.

- Το 1874, ένας άλλος επιστήμονας, ο Kovalevsky, προσπάθησε να δημιουργήσει ένα σύνδεσμο μεταξύ αυτού του μικρού αλεπούδοειδούς πλάσματος, που ήταν 60 εκατομμυρίων ετών, και του σύγχρονου αλόγου.

- Το 1879, ένας Αμερικανός ειδικός ορυκτολόγος, ο C. Marsh, και ο διάσημος εξελικτικός Thomas Huxley, συνεργάστηκαν σε μια δημόσια διάλεξη που έδωσε ο Χάξλεϊ στη Νέα Υόρκη. Ο Marsh παρήγαγε ένα σχηματικό διάγραμμα στο οποίο επιχείρησε να δείξει την λεγόμενη ανάπτυξη των εμπρός και πίσω ποδιών και των δοντιών στα διάφορα στάδια εξέλιξης του αλόγου. Αυτό το εξελικτικό διάγραμμα το εξέδωσε στο *American Journal of Science* το 1879, και έκτοτε βρήκε τον δρόμο του σε πολλές άλλες αναπαραγωγές, δημοσιεύσεις και βιβλία. Το διάγραμμα παρουσιάζει μια όμορφη βαθμωτή ακολουθία στην «εξέλιξη» του αλόγου, χωρίς απότομες αλλαγές. Αυτό το διάγραμμα το βλέπουμε και στα σχολικά εγχειρίδια.

Το ερώτημα είναι το εξής: «Είναι το διάγραμμα που προτείνουν οι Huxley και Marsh σωστό;»

Η απάντηση είναι ένα ηχηρό «Όχι». Ενώ είναι μια έξυπνη διάταξη απολιθωμάτων σε μια εξελικτική υπόθεση, εντούτοις ακόμα και εξελικτικοί, όπως ο George Gaylord Simpson όταν το εξέτασαν, είπαν «μακριά από αυτό, είναι παραπλανητικό».

<p>1 εκατομύρια χρόνια πριν</p>	<p>Σύγχρονο Άλογο</p> <p>160 εκ. Ύψος</p>
<p>10 εκατομύρια χρόνια πριν</p>	<p>Πλειόιππος</p> <p>100 εκ. Ύψος</p>
<p>30 εκατομύρια χρόνια πριν</p>	<p>Μερύχιππος</p> <p>100 εκ. Ύψος</p>
<p>40 εκατομύρια χρόνια πριν</p>	<p>Μεσόιππος</p> <p>60 εκ. Ύψος</p>
<p>60 εκατομύρια χρόνια πριν</p>	<p>Ήϊππος</p> <p>40 εκ. Ύψος</p>

ΤΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ MARSH - HAXLEY ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Ποιες όμως είναι οι αντιρρήσεις σχετικά με την προταθείσα εξέλιξη του αλόγου;

1^η Αν ήταν αλήθεια, θα περίμενε κανείς να βρει τα πιο πρώιμα απολιθώματα αλόγου, στα κατώτερα στρώματα πετρωμάτων. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει. Στην πραγματικότητα, τα οστά των δήθεν «πρώτων» αλόγων έχουν βρεθεί κοντά στην επιφάνεια. Μερικές φορές βρίσκονται δίπλα σε πρόσφατα απολιθώματα αλόγου!

2^η Δεν υπάρχει μια συγκεκριμένη περιοχή στον κόσμο όπου να αναφέρεται η εξελικτική πορεία του αλόγου. Αντίθετα, τα θραύσματα απολιθωμάτων έχουν συγκεντρωθεί από διάφορες ηπείρους για την υποστήριξη αυτής της υπόθεσης. Αυτά είναι συρραφές, και δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αντικειμενική επιστήμη.

3^η Η θεωρία της εξέλιξης του αλόγου απαιτεί να ξεπεραστούν πολύ σοβαρά γενετικά προβλήματα. Οι εξελικτικοί δεν μπορούν να εξηγήσουν τις διακυμάνσεις στον αριθμό των πλευρών και των οσφυϊκών σπονδύλων στην συγκεκριμένη εξελικτική πορεία. Ο αριθμός των νευρώσεων, στα δήθεν «ενδιάμεσα» στάδια του αλόγου, κυμαίνεται μεταξύ 15 και 19 και καταλήγει στις 18. Ο αριθμός των οσφυϊκών σπονδύλων επίσης ταλαντεύεται μεταξύ 6 και 8 για να καταλήξει στα 6 και πάλι.

4^η Ο αριθμός των δακτύλων στο μπροστινά και πισινά πόδια υποτίθεται ότι μειώθηκαν καθώς το άλογο εξελίχθηκε. Έχουμε όμως απολιθώματα από υποτιθέμενα τριδάχτυλα «άλογα» να έχουν βρεθεί δίπλα σε απολιθώματα από μόνοπλα σύγχρονης μορφής άλογα, πράγμα που αποδεικνύει ότι συνυπήρξαν και άρα το σύγχρονο άλογο δεν αποτελεί εξέλιξη αυτού του τριδάχτυλου ζώου.

5^η Τέλος, όταν οι εξελικτικοί υποθέτουν ότι το άλογο έχει αυξηθεί προοδευτικά σε μέγεθος μέσα στα εκατομμύρια χρόνια, αλλά αυτό που ξεχνούν είναι ότι και τα σύγχρονα άλογα διαφέρουν κατά πολύ σε μέγεθος. Το μεγαλύτερο άλογο σήμερα είναι η Clydesdale με ύψος 1,75 μέτρα, το μικρότερο

είναι η Fallabella, το οποίο έχει ύψος 0,43 μέτρα. Και τα δύο συνυπάρχουν, είναι μέλη του ίδιου είδους, και δεν έχει εξελιχθεί το ένα από το άλλο.

Εδώ θα πρέπει να σταθούμε και να αναδείξουμε μια ακόμη θρασεία και σκόπιμη δολιότητα, όπως εκείνη του Haeckels. Γιατί τα επιστημονικά εγχειρίδια συνεχίζουν να χρησιμοποιούν το άλογο ως ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της εξέλιξης, όταν το σύνολο του σχήματος είναι ένα αποδεδειγμένο ψεύδος; Γιατί εξακολουθούν και επιμένουν να διδάσκουν τα παιδιά μας κάτι που είναι αντιεπιστημονικό;

Ο εξελικτικός Δρ. Niles Eldredge, διευθυντής του Αμερικανικού Μουσείου Φυσικής Ιστορίας, έχει πει: «Οφείλω να ομολογήσω ότι ένα φοβερό μέρος της εν λόγω ιστορίας έχει παρεισφρύσει στα σχολικά βιβλία σαν να ήταν αλήθεια. Για παράδειγμα, το πιο διάσημο έκθεμα εδώ (στο Αμερικανικό Μουσείο) είναι το σχετικό με την εξέλιξη του αλόγου που στήθηκε ίσως πριν από 50 χρόνια. Αυτό το θέμα έχει παρουσιαστεί στο ένα βιβλίο μετά το άλλο, κυριολεκτικά ως μια αλήθεια. Νομίζω ότι κάτι τέτοιο είναι θλιβερό...».

3) Η Ιστορία της μιας Φάρσας

Ο άνθρωπος του Piltdown Δεν υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία απολιθωμάτων που να υποστηρίζουν την εικόνα του «πιθηκάνθρωπου», η οποία αδιάκοπα παρουσιάζόταν από τα μέσα ενημέρωσης των εξελικτικών κύκλων. Οι εξελικτικοί με πινέλα στα χέρια τους, παράγουν φανταστικά πιθηκοειδή, ωστόσο, το γεγονός ότι τα σχέδια αυτά δεν αντιστοιχούν και δεν ταιριάζουν σε κανένα από τα απολιθώματα, τους δημιουργεί ένα σοβαρό πρόβλημα. Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες μεθόδους που χρησιμοποιούν για να ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα είναι να κατασκευάζουν τα απολιθώματα που δεν μπορούν να βρουν. Ο άνθρωπος του Piltdown, μπορεί να αποτελεί το μεγαλύτερο σκάνδαλο στην ιστορία της επιστήμης και είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της εφευρετικής και δόλιας μεθόδευσης.

Στα 1912, στο Piltdown του Essex, ένας Βρετανός, γιατρός και ερασιτέχνης παλαιοντολόγος, ο Charles Dawson (1864-1916), ανακοίνωσε ότι βρήκε τμήματα κρανίου, που ανήκε στον υποτιθέμενο *Eoanthropus Dawsoni*, ένα χαμένο συνδεδεμένο κρίκο στην αλυσίδα της εξέλιξης μεταξύ πιθήκου και ανθρώπου. Παρ' όλο που από την αρχή δημιουργήθηκε έντονη συζήτηση σχετικά με την εγκυρότητα της συναρμολόγησης των ευρημάτων, η καταφανής απόδειξη ότι επρόκειτο για απάτη ήρθε στο φως μόλις το 1953.

Τα ευρήματα αποτελούνται από ένα κρανίο ανθρώπου που έζησε την εποχή του μεσαίωνα, μια κάτω σιαγόνα ενός ουραγκοτάγκου 500 ετών και τα απολιθωμένα δόντια ενός χιμπατζή. Η πρώτη ένδειξη της απάτης ήταν τα δόντια. Μερικά από αυτά είχαν λιμαριστεί ώστε να ταιριάζουν τα ανοίγματα μεταξύ άνω και κάτω σιαγόνας αλλά και για να αλλάξει το σχήμα τους επειδή τα δόντια των χιμπατζήδων έχουν διαφορετικό σχήμα από τα ανθρώπινα. Τα ίχνη της λίμας ανιχνεύθηκαν στο μικροσκόπιο. Επίσης, τα οστά είχαν πατιναριστεί τεχνητά ώστε να μοιάζουν με αρχαία. Βρέθηκε ότι πλύθηκαν με διαλύματα θειικού σιδήρου και χρωμικού οξέος.

Η δεύτερη ένδειξη απάτης ήταν η σχετική τους χρονολόγηση με την τεχνική της απορρόφησης φθορίου. Τα θαμμένα οστά απορροφούν φθόριο από τα υπόγεια νερά που διαβρέχουν το χώμα της ταφής. Όσο περισσότερο φθόριο έχει απορροφήσει ένα οστό, τόσο μεγαλύτερη ηλικία έχει. Φυσικά, η μέθοδος δεν μπορεί να δώσει απόλυτες ηλικίες παρά μόνο να προσδιορίσει αν δύο οστά θαμμένα στην ίδια περιοχή είναι σύγχρονα ή έχουν διαφορά ηλικίας. Η τεχνική δεν έχει μεγάλη ακρίβεια αλλά η διαφορά στην ηλικία του κρανίου και της σιαγόνας επιβεβαιώθηκε και με άνθρακα 14.

Η υπόθεση του ανθρώπου του Piltdown θεωρείται η μεγαλύτερη απάτη στην ιστορία της αρχαιολογίας κυρίως γιατί αποκαλύφθηκε μετά από 41 ολόκληρα χρόνια. Ήταν επίσης πολύ σημαντική γιατί αποπροσανάτολισε τις απόψεις για τη θεωρία της εξέλιξης για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ο Άνθρωπος του Piltdown

4) Ο Άνθρωπος της Nebraska. Ένας Άνθρωπος φτιαγμένος από το Δόντι ενός Χοίρου!

Ο «άνθρωπος του Piltdown» δεν είναι ένα μεμονωμένο γεγονός κατασκευής απολιθωμάτων και απάτης. Ο διάσημος «Άνθρωπος της Nebraska» (Nebraska man) κατασκευάστηκε από το εύρημα ενός δοντιού, το οποίο αργότερα ανακαλύφθηκε ότι ανήκε σε ένα γουρούνι. Η παραπάνω εικόνα συντάχθηκε με βάση ένα και μοναδικό δόντι χοίρου και είχε δημοσιευθεί στο περιοδικό Illustrated London News στις 24 Ιουλίου 1922.

Το 1922, ο Henry Fairfield Osborn, ο διευθυντής του Αμερικανικού Μουσείου Φυσικής Ιστορίας, δήλωσε ότι είχε βρει ένα απολίθωμα γομφίου που βρέθηκε στην περιοχή της δυτικής Νεμπράσκα και που ανήκε στην Πλειόκαινο περίοδο. Αυτό το δόντι φαίνεται ότι έφερε κοινά χαρακτηριστικά τόσο των ανθρώπων όσο και των πιθήκων. Μια εκτενής επιστημονική συζήτηση άρχισε γύρω από αυτό το απολίθωμα, το οποίο έφθασε να ονομάζεται «Άνθρωπος της Νεμπράσκα» και που ορισμένοι ερμήνευσαν ότι αυτό το δόντι ανήκει σε όρθιο πιθηκάνθρωπο, ενώ άλλοι υποστήριξαν ότι αυτό το δόντι έμοιαζε περισσότερο ανθρώπινο!

Στον άνθρωπο της Νεμπράσκα δόθηκε αμέσως η «επιστημονική ονομασία», Εσπεροπίθηκος haroldcooki και πολλοί έσπευσαν να προσφέρουν στον Osborn την υποστήριξή τους. Με βάση αυτό το μοναδικό δόντι, έγιναν και οι σχεδιαστικές αναπαραστάσεις της κεφαλής και του σώματος του ανθρώπου της Νεμπράσκα. Επιπλέον, τον απεικόνισαν μαζί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, ως μια ολόκληρη οικογένεια σε ένα φυσικό περιβάλλον. Και όλα αυτά τα σενάρια αναπτύχθηκαν από ένα μόνο δόντι χοίρου!

Το 1927 βρέθηκαν κι άλλα τμήματα του σκελετού στον οποίο ανήκε το δόντι. Σύμφωνα με αυτά τα τελευταία κομμάτια, που ανακαλύφθηκαν, αλλοίμονο...αποκαλύφθηκε ότι το δόντι δεν ανήκε ούτε σε άνθρωπο, ούτε σε πίθηκο, αλλά σε ένα εξαφανισμένο είδος αμερικάνικου αγριογούρουνου που ονομάζεται Prosthennops. Κατόπιν αυτού, όλα τα σχέδια του περίφημου Εσπεροπίθηκου και της «οικογένειάς» του απομακρύνθηκαν βιαστικά από την εξελικτική ...λογοτεχνία.

Απάτη!

5) Ota Benga, Ένας Ζωντανός Συνδυετικός Κρίκος στην Εξέλιξη του Ανθρώπου από τα Πιθηκοειδή

Αφότου ο Δαρβίνος κυκλοφόρησε την θέση του ότι ο άνθρωπος εξελίχθηκε από τον πίθηκο, στο βιβλίο του « Η Προέλευση του ανθρώπου», άρχισε να αναζητεί απολιθώματα για να υποστηρίξει αυτήν του την άποψη.

Κάποιοι ενθουσιώδεις εξελικτικοί πίστευαν ότι «ο μισός άνθρωπος και μισός πίθηκος» θα μπορούσε να βρεθεί όχι μόνο στα απολιθώματα, αλλά και ζωντανός σε διάφορα μέρη του κόσμου. Στις αρχές του 20ου αιώνα, αυτές οι ιδέες για «ζωντανές μεταβατικές συνδέσεις» οδήγησαν σε απαράδεκτα περιστατικά, εκ των οποίων, το σοβαρότερο, είναι η ιστορία ενός Κονγκολέζου πυγμαίου με το όνομα Ota Benga.

Ο δυστυχής Ota Benga (1883-1916) συνελήφθη το 1904 από κάποιον άθλιο εξελικτικό ερευνητή, ονόματι Samuel Phillips Verner στο Κονγκό. Στη γλώσσα του, το όνομά του σημαίνει «φίλος». Είχε γυναίκα και δύο παιδιά. Τον μετέφεραν αλυσσοδεμένο σε κλουβί σαν ένα ζώο, στις ΗΠΑ, όπου οι εξελικτικοί επιστήμονες τον εμφάνιζαν στο κοινό της Παγκόσμιας Έκθεσης του Saint Lewis, και τον παρουσίασαν ως «το πιο κοντινό προς τον άνθρωπο, μεταβατικό σύνδεσμο πιθήκου και ανθρώπου». Δύο χρόνια αργότερα, τον πήγαν στο ζωολογικό κήπο του Bronx της Νέας Υόρκης και εκεί τον εξέθεταν με την ονομασία «οι αρχαίοι πρόγονοι του ανθρώπου» μαζί με χιμπατζήδες, ένα γορίλα και ένα ουραγκουτάγκο.

Ο Δρ William T. Hornaday, εξελικτικός διευθυντής του ζωολογικού κήπου, έκανε εκτενείς διαλέξεις σχετικά με το πόσο περήφανος ήταν που διέθεταν αυτήν την εξαιρετική «μεταβατική μορφή» στον ζωολογικό τους κήπο και περιέφεραν σε κλουβί τον Ota Benga σαν να ήταν ένα συνηθισμένο ζώο.

Ο δυστυχής Ota Benga, τελικά αυτοκτόνησε σε ηλικία 32 ετών μετά από 12 χρόνια εξαθλιωμένης και εξευτελιστικής μεταχείρισης, από τους εξελικτικούς φιλόανθρωπους και σοφούς αφέντες του.

6) Ο Άνθρωπος της Ιάβας μια ακόμη Αναιδής Απάτη!

Ο «άνθρωπος της Ιάβας» (Java man) ανακαλύφθηκε το 1891 από τον Ολλανδό E. Dubois, ο οποίος πήγε στην Ινδονησία με σκοπό να εντοπίσει το «χαμένο κρίκο» της ανθρώπινης εξέλιξης. Στο νησί της Ιάβας βρήκε ένα οστό μηρού (το οποίο ήταν παρόμοιο με αυτό των σημερινών ανθρώπων), ενώ ένα χρόνο πριν στο ίδιο σημείο είχε βρει ένα μέρος κρανίου και τρία δόντια. Όλα αυτά τα οστά δεν ήταν από τον ίδιο σκελετό απαραίτητα: το κρανίο και το οστό του μηρού βρέθηκαν σε απόσταση 15 μέτρων, αλλά ο Dubois είχε επιτέλους ανακαλύψει το «χαμένο κρίκο» του, κάτι το οποίο έγινε ευρέως αποδεκτό, παρόλο που κάποιοι ειδικοί είπαν ότι τα δύο δόντια ανήκαν σε ουραγοτάγκο και το τρίτο σε άνθρωπο.

Ο «άνθρωπος της Ιάβας» κηρύχτηκε με πανηγυρικό τρόπο σε όλο τον κόσμο ως η αδιαμφισβήτητη απόδειξη της ανθρώπινης εξέλιξης! Τα σχολικά και ακαδημαϊκά βιβλία και τα περιοδικά γέμισαν με ευφάνταστες ανακατασκευές του ανθρώπου της Ιάβας, στον οποίο δόθηκε και το ...επιστημονικό όνομα «*Pithecanthropus Erectus*»-«Όρθιος Πιθηκάνθρωπος». Αν και τα οστά δεν έδειχναν το κατά πόσο είχε τρίχες στο σώμα του ο κάτοχός τους, παρόλα αυτά, σκίτσα του ανθρώπου της

Ιάβας ξεπήδησαν παντού δείχνοντας ένα ζώο με αρκετές τρίχες στο σώμα, το γνωστό ρόπαλο στο χέρι, και παρόμοια χαρακτηριστικά μισού-πιθήκου, μισού-ανθρώπου. Για 30 ολόκληρα χρόνια ο Dubois δεν αποκάλυψε ότι στην ίδια περιοχή είχε βρει 2 ακόμη ανθρώπινα κρανία (“Wadjak skulls”), κάτι το οποίο θα καταργούσε τους ισχυρισμούς του για το «χαμένο κρίκο». Στην πραγματικότητα, ο ίδιος κράτησε τα κρανία κρυμμένα κάτω από το πάτωμα του σπιτιού του τα τριάντα αυτά χρόνια. Όλα έγιναν τελικά γνωστά τη δεκαετία του 1920. Σήμερα ο «άνθρωπος της Ιάβας» δεν αποτελεί πλέον κάποιο εξελικτικό χαμένο κρίκο, αλλά οι εξελικτικοί συνεχίζουν να τον κατατάσσουν στην κατηγορία «Homo Erectus».

7) Ο Αυστραλοπίθηκος Lucy, Το Ανθρωποειδές που δεν ήταν Ανθρωποειδές

Η πλέον αποδεκτή ιστορία στις μέρες μας θέλει τον αυστραλοπίθηκο (γνωστό ως Lucy - Λούσυ) να εξελίσσεται σε “Homo Habilis”, ο οποίος εξελίσσεται σε “Homo Erectus” ο οποίος εξελίσσεται σε “Homo Sapiens” (ο σύγχρονος άνθρωπος).

Ο αυστραλοπίθηκος (Lucy) δεν έχει καμία καθαρή σχέση με τους ανθρώπους, αλλά τα μουσεία, τα βιβλία και τα περιοδικά επιμένουν ότι η κατηγορία “Homo habilis” τους συνδέει με τους μοντέρνους ανθρώπους. Η Lucy αποτελεί ίσως το πιο πολυδιαφημισμένο είδωλο της ανθρώπινης εξέλιξης των ημερών μας, το οποίο εδώ και 30 χρόνια έχει ανακηρυχθεί με θράσος ως πρόγονος των ανθρώπων, σε περιοδικά, ντοκιμαντέρ, εφημερίδες και μουσεία. Με την ανακάλυψη το 2006 ενός σκελετού στην Αιθιοπία που αποκαλέστηκε «το παιδί της Lucy» καθώς και πολλών άλλων οστών αυτού του είδους, και σε συνδυασμό με τις συστηματικότερες μελέτες της

ανατομίας των σχετικών σκελετών, τα πράγματα αρχίζουν και παίρνουν διαφορετική τροπή. Η αντικειμενική ανάλυση των οστών με βοήθεια υπολογιστών αποκαλύπτει ότι τα χαρακτηριστικά του αυστραλοπιθήκου δεν είναι καθόλου ενδιάμεσα μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου. Επίσης αποκαλύφθηκε ότι ούτε ο τρόπος κίνησης τους ήταν ευθυτενής, όπως των ανθρώπων. Τα δάχτυλα άλλων σκελετών του ίδιου είδους φαίνεται ότι ήταν μακριά και γαμψά, και τα χέρια τους μακριά, όπως των πιθήκων που σκαρφαλώνουν στα δέντρα.

Οι πρώτες αντιδράσεις των εξελικτικών σε αυτές τις ανακαλύψεις ήταν ότι πρόκειται για «εξελικτικά απομεινάρια», τα πράγματα όμως δυσκόλεψαν πολύ, όταν ο ίδιος ο σκελετός της Lucy αποδείχτηκε ότι έχει τον ίδιο ιδιαίτερο μηχανισμό «κλειδώματος» στους καρπούς όπως οι γορίλλες και οι χιμπαντζήδες. Φυσικά οι ανακαλύψεις αυτές θα αργήσουν να έχουν την επίδραση που πρέπει σε αυτά που ακούμε καθημερινά, ίσως χρειαστεί μερικές δεκαετίες μέχρι να καταγραφεί στα ψιλά γράμματα της ιστορίας ότι η Lucy ήταν ένας πίθηκος, ακόμα μία απάτη

Ακόμα και στην Ελλάδα, το 2006 προβαλλόταν ντοκιμαντέρ σε μεγάλο ιδιωτικό κανάλι που παρουσίαζε την ιστορία της εξέλιξης του ανθρώπου με πρωταγωνιστή τη Lucy και την «οικογένειά της». Αλήθεια, πόσο δύσκολο είναι να διακρίνει ο ανυποψίαστος άνθρωπος την πραγματικότητα πίσω από όλα αυτά; Πόσο δύσκολο είναι να αντιληφθούμε ότι το 99% αυτών που μας παρουσιάζουν ως γεγονότα δεν είναι παρά εικασίες που στηρίζονται σε ερμηνείες βασισμένες στην προκατάληψη ή σκοπιμότητες;

Ο “Homo habilis” αποτελεί ένα ακόμα πεδίο αντιπαράθεσης ανάμεσα στους εξελικτικούς οι οποίοι δε μπορούν να αποφασίσουν πως να τον ταξινομήσουν. Κάποιοι λένε ότι δεν αποτελεί ξεχωριστή κατηγορία καθόλου, κάποιοι άλλοι λένε ότι πράγματι υπήρξε, αλλά τελευταία φαίνεται να έχουν αλλάξει γνώμη και αυτοί, λόγω πρόσφατων ανακαλύψεων που έδειξαν ότι οι “Homo habilis” ζούσαν ταυτόχρονα με τους “Homo

erectus” για περίπου «500.000» χρόνια. Ο F. Manthi του μουσείου φυσικής ιστορίας της Κένυα, Ναϊρόμπι, δήλωσε: «ο Homo habilis δεν ήταν πρόγονος του Homo erectus. Οι ανακαλύψεις αυτές αλλάζουν τελείως την ιστορία». Η χρονολόγηση ενός κρανίου του “Homo habilis” στα 1,44 εκ. χρόνια, ηλικία νεότερη από το κρανίο ενός υποτιθέμενου απογόνου “Homo erectus” των 1,55 εκ. χρόνων, φανερώνει ακόμα πιο καθαρά ότι η εξέλιξη του ανθρώπου δεν είναι γεγονός, αλλά ένα «πιστεύω», το οποίο δεν έχει καμία υποστήριξη από τα απολιθώματα. Το μέγεθος του εγκεφάλου του “Homo erectus” είναι μέσα στα πλαίσια μεγέθους των σημερινών ανθρώπων και τελευταίες έρευνες με χρήση ακτινών-Χ δείχνουν ότι περπατούσαν όπως οι σημερινοί άνθρωποι. Απολιθώματά “Homo erectus” έχουν βρεθεί στο ίδιο σημείο με αυτά των μοντέρνων ανθρώπων “Homo sapiens”, γεγονός που υποδεικνύει ότι ζούσαν μαζί την ίδια εποχή και άρα ο “Homo erectus” δεν μπορεί να είναι πρόγονος του “Homo sapiens” .

Homo Habilis

8) Ο Άνθρωπος του Νεάντερταλ, Η Εσκεμμένη Απάτη των Εξελικτικών

Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ (Neandertal Man) Γνωστός στους περισσότερους από φωτογραφίες και αναπαραστάσεις σε μουσεία φυσικής ιστορίας, πρόκειται για ονομασία που δόθηκε σε κάποια οστά που βρέθηκαν το 1856 στη Γερμανία. Για πρώτη φορά ο «άνθρωπος του Νεάντερταλ» ανακηρύχθηκε ως «χαμένος κρίκος» στις αρχές του προηγούμενου αιώνα και ανακατασκευάστηκε σε φωτογραφίες που μοιάζουν με άγριο πιθηκάνθρωπο από τον M. Boule. Μετά από 44 χρόνια, μια νέα ανάλυση της έρευνας του Boule ανέδειξε τις ακραίες εξελικτικές του προκαταλήψεις, στην ανακατασκευή του Νεάντερταλ. Το γεγονός ότι οι φωτογραφίες που παρουσίασε ήταν εντελώς λανθασμένες. Ο παθολόγος R. Virchow ισχυρίστηκε από την αρχή ότι τα οστά που εξέτασε είχαν σημάδια αρθρίτιδας και γι' αυτό φαινότουσαν παραμορφωμένα, αλλά η άποψη του αγνοήθηκε εντελώς. Μετά από επανεξέταση των οστών, μερικοί επιστήμονες είπαν ότι «αν τον έντυνες με σημερινά ρούχα και τον έστελνες σε ένα

πολυσύχναστο δρόμο, κανείς δεν θα παρατηρούσε οποιαδήποτε διαφορά με τους υπόλοιπους ανθρώπους». Γιατί όμως χρειάστηκαν και σε αυτή την περίπτωση τόσο πολλά χρόνια για να ανακαλυφθεί και να αναγνωριστεί αυτή η απάτη; Ακόμα και μετά την αποκάλυψη, το μουσείο φυσικής ιστορία του Σικάγου χρειάστηκε 20 ολόκληρα χρόνια για να διορθώσει τα εκθέματά του.

Σήμερα μεταξύ των εξελικτικών οι απόψεις διχάζονται στο κατά πόσο ο Νεάντερταλ ήταν ένα αδιέξοδο της εξέλιξης, ένας «χαμένος κρίκος» ή ένας άνθρωπος όπως οι σημερινοί. Παρόλο που το μέγεθος του εγκεφάλου του είναι λίγο μεγαλύτερο απ' ό,τι το μέσο μέγεθος του εγκεφάλου του σημερινού ανθρώπου, μέσα όμως στα πλαίσια των μεγεθών που και

σήμερα παρατηρούνται, πολλοί υποστηρίζουν ότι ο Νεάντερταλ ήταν πρωτόγονος και ότι ο εγκέφαλος του ήταν χαμηλότερης νοημοσύνης. Οι αρχικές υποθέσεις, που ήθελαν το Νεάντερταλ να είναι πρωτόγονος, σιγά, σιγά καταρρίπτονται με τις ανακαλύψεις στοιχείων που αποδεικνύουν το αντίθετο διότι έθαβε τους νεκρούς του, χρησιμοποιούσε εργαλεία, άντεξε την εποχή των παγετώνων – γεγονός που αποδεικνύει ότι ήταν ιδιαίτερα ικανός να προστατευθεί από ακραίες συνθήκες, κτλ.. Τελευταία ανακαλύφθηκε ότι ο Νεάντερταλ ήταν επίσης ικανός να μιλήσει οποιαδήποτε μοντέρνα γλώσσα. Μια ακόμα πιο ανατρεπτική ανακάλυψη είναι ότι ο Νεάντερταλ ζούσε παράλληλα με το μοντέρνο άνθρωπο "Homo sapiens" στη Μέση Ανατολή για περισσότερο από «100.000» χρόνια, ενώ οι

δύο χρησιμοποιούσαν πανομοιότυπα εργαλεία! Πως λοιπόν είναι δυνατό να αποτελεί πρόγονο του μοντέρνου ανθρώπου; Δεν είναι λοιπόν καθόλου δύσκολο να συμπεράνουμε ότι ο Νεάντερταλ ήταν ολοκληρωτικά άνθρωπος με ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, όπως συμβαίνει σήμερα με πολλές ομάδες ανθρώπων όπως οι πυγμαίοι.

Χωρίς τη δυνατότητα να εξεταστεί ο Νεάντερταλ από κοντά, οι ερευνητές αναγκάζονται να κάνουν υποθέσεις για να γεμίσουν τα κενά. Δεδομένης της ισχυρής επιρροής που έχει η εξέλιξη στη μελέτη των οστών, οι ανθρωπολόγοι έχουν αποκτήσει τη φήμη ότι προτρέχουν προς αβάσιμα συμπεράσματα, γι' αυτό και τελευταία έχουν γίνει πολύ πιο προσεκτικοί στους ισχυρισμούς τους. Ο E. Trinkaus, αυθεντία στους Νεάντερταλ, γράφει σχετικά με τη μεροληψία στο χώρο του: «Είναι εξοργιστικό, αλλά τα απολιθώματα δε μιλάνε από μόνα τους. Είναι οι επιστήμονες που τα μελετούν, οι οποίοι τους δίνουν ζωή και συχνά τα προικίζουν με τα προσωπικά τους, καλύτερα ή χειρότερα, χαρακτηριστικά. Κάθε γενιά επιστημόνων προβάλλει στο Νεάντερταλ τους δικούς της φόβους, κουλτούρα και, συχνά, προσωπική ιστορία. Αποτελούν μία μουγκή αποθήκη της ίδιας μας της φύσης, παρόλο που κολακεύουμε τους εαυτούς μας ότι ξεδιπλώνουμε τη δική τους φύση και όχι τη δική μας ... Αυτή η αλήθεια είναι ιδιαίτερα εμφανής σε έναν από τους πιο συναρπαστικούς κλάδους της ιστορίας του Νεάντερταλ και των ερμηνειών μας: στη δημιουργία των ανακατασκευών που κάνουμε σε ομοιώματα κανονικών διαστάσεων...». Ο Erik Trinkaus, κατέληξε στο συμπέρασμα: «Λεπτομερείς συγκρίσεις των σκελετικών υπολειμμάτων των Νεάντερταλ με εκείνες των σύγχρονων ανθρώπων έχουν δείξει ότι δεν υπάρχει τίποτα στην ανατομία τους, το οποίο με βεβαιότητα να δείχνει κινητική, χειρονακτική, πνευματική ή γλωσσική ικανότητα κατώτερη από εκείνη των σύγχρονων ανθρώπων (1978, 87 [10]: 58)».

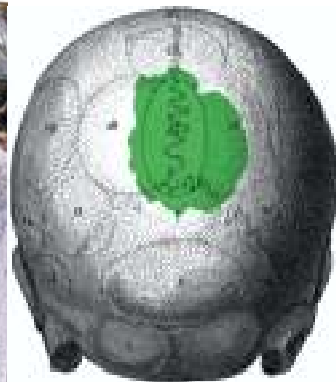
9) Ο Άνθρωπος της Ροδεσίας

Αυτός ο διάσημος σκελετός βρέθηκε το 1921 σε ένα ορυχείο ψευδαργύρου της τότε βρετανικής Ροδεσίας στη Νότια Αφρική. Η ανακάλυψη αποτελείται από τα οστά τριών ή τεσσάρων ατόμων: ενός άνδρα, μιας γυναίκας και ενός ή δύο παιδιών. Δυστυχώς, τα οστά αποσπάστηκαν από το περιβάλλον τους, από ανθρώπους της εταιρείας εξόρυξης ψευδαργύρου και όχι από έμπειρους επιστήμονες. Μετά, τα οστά αυτά, όπως κι αν συνελλέγησαν, έφθασαν στο Βρετανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, όπου ανακατασκευάστηκαν και εκτίθεντο για πολλά χρόνια. Οι εργαζόμενοι στο Μουσείο που ήσαν εξοικειωμένοι με την ανθρώπινη ανατομία κατασκεύασαν απ' αυτά ένα "πιθηκάνθρωπο". Δεδομένου ότι τα μηριαία οστά ήταν σπασμένα, οι σχεδιαστές διαμόρφωσαν το απολίθωμα όχι σε όρθια στάση, αλλά σαν να παρέμενε σκυφτό, σαν να ήταν το απολίθωμα ενός πιθηκάνθρωπου. Πολλά χρόνια αργότερα, όταν ειδικοί ανατόμοι εξέτασαν τον σκελετό, αποφάνθηκαν ότι δεν είναι τίποτα το διαφορετικό από έναν σύγχρονο ανθρώπινο σκελετό. ...Κρίμα! ...Χάσαμε άλλον ένα πολύτιμο συνδυετικό κρίκο στην αλυσίδα της εξέλιξης του ανθρώπου!

10) Ο Άνθρωπος της Orce

Το 1982, μια ομάδα τριών Καταλανών παλαιοντολόγων, με επικεφαλής τον καθηγητή José Gibert, έσκαβαν κοντά το χωριό του Orce στην Ισπανία. Κατά τη διάρκεια της εκσκαφής, αποκάλυψαν ένα ασυνήθιστο θραύσμα οστού. Ένα χρόνο αργότερα, ανήγγειλαν ότι το οστό ανήκε σε ένα παιδί, προκαλώντας σάλο στην εξελικτική κοινότητα, επειδή αυτή η ανακάλυψη τοποθετούσε τους ανθρώπους στην Ευρώπη, πολύ νωρίτερα από ότι οι εξελικτικοί είχαν προβλέψει. Με βάση αυτό το εύρημα, ορισμένοι επιστήμονες υπέρ το δέον πρόθυμοι, αναδημιούργησαν, απ' αυτό το θραύσμα, ένα ολόκληρο άνθρωπο. Ο Άνθρωπος του Orce, όπως ονομάστηκε και έγινε γνωστός γρήγορα, αντιπροσώπευε πλέον το παλαιότερο ανθρώπινο απολίθωμα που είχε ανακαλυφθεί στην Ευρασία. Ένα επιστημονικό τριήμερο συμπόσιο προγραμματίστηκε, έτσι ώστε οι εμπειρογνώμονες θα μπορούσαν να εξετάσουν και να θαυμάσουν το νέο απόκτημα. Στο μεταξύ, κάποιοι επιστήμονες από το Παρίσι απέδειξαν προς έκπληξη πολλών, ότι το οστό αναγνωρίστηκε ως κομμάτι του κρανιακού θόλου ενός γαϊδουριού ηλικίας 4 μηνών! Οι Ισπανοί αρμόδιοι υπάλληλοι με αμηχανία έσπευσαν να στείλουν 500 επιστολές ακύρωσης του συμποσίου. Κι έτσι πήγε χαμένος ένας ... προϊστορικός άνθρωπος.

ΣΤ΄. Επίλογος

Οι Βαριές Αρνητικές Επιπτώσεις της Δαρβινικής Εξέλιξης στην Ανθρώπινη Οντολογία.

Όλη η προηγηθείσα παρουσίαση δείχνει σαφώς δύο πράγματα:

1^ο Ότι η εξέλιξη είναι ένα δόγμα ενάντια στην εμπειρική επιστήμη,

2^ο Ότι αυτό το δόγμα εκτός από τα αμετανόητα λάθη του, μετέρχεται και οποιοδήποτε δόλιο μέσο για την επικράτησή του. Σε ποια επιστήμη βλέπει κανείς τέτοια καταδολίευση δεδομένων; Για φανταστείτε οι χημικοί να μας παρουσίαζαν ψεύτικα στοιχεία στον περιοδικό πίνακα ή οι αστρονόμοι να μας παρουσίαζαν ψεύτικους γαλαξίες και πλανήτες ...

Η προέλευση των έμβιων όντων μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τον δημιουργικό σχεδιασμό και δράση μιας Υπέροχης Νοημοσύνης, η οποία έφερε ολόκληρο το σύμπαν στην ύπαρξη από το τίποτα. Κι αυτό δεν είναι μια καινοφανής ιδέα, μας έχει αποκαλυφθεί και περιγραφεί με συντομία, αλλά και με ακρίβεια εδώ και 3.500 χρόνια στη Βίβλο. Το εντυπωσιακό είναι ότι η Βίβλος, με έμφαση παρουσιάζει την «κατά γένος» δημιουργία των βιολογικών οργανισμών, αναφέροντας emphaticά έντεκα (11) φορές μέσα σε δεκατρείς (13) γραμμές κειμένου, ότι όλοι οι έμβιοι οργανισμοί δημιουργήθηκαν «κατά γένος». (Γεν 1:11-12, 21- 25).

Τα βιβλικά γένη σαφώς υποδηλώνουν την δημιουργία διακριτών βιολογικών ειδών, δηλαδή, εκείνων που μπορούν να διασταυρωθούν για να παραγάγουν γόνιμους απογόνους του είδους, αλλά δεν ζευγαρώνουν με ένα διαφορετικό βιολογικό είδος και δεν παράγουν γόνιμους απογόνους, ώστε να ανακατεύονται τα είδη. Το βιβλικό «γένος» είναι κάπως ευρύτερη κατηγορία από το σημερινό «είδος». Κάθε ένα από τα αρχικά γένη δημιουργήθηκε έχοντας ένα πολύ μεγάλο όγκο

γενετικών πληροφοριών, που θα του χρησίμευαν στην περιβαλλοντική προσαρμογή και επιβίωσή του και την εξ αυτών μικροεξέλιξή του. Η Υπέρτατη Δημιουργός Νοημοσύνη φρόντισε ώστε τα αρχικά εκείνα γένη να έχουν πολλές γενετικές πληροφορίες, έτσι ώστε αυτά και οι απόγονοί τους να τις ενεργοποιούν και να τις αξιοποιούν για την προσαρμογή και επιβίωσή τους σε μια ευρεία ποικιλία φυσικών περιβαλλόντων ως πληθυσμοί π.χ. αιλουροειδών, κυνοειδών, βοοειδών, κωνοφόρων κτλ. Η προσαρμογή στο περιβάλλον προκαλούσε και την ποικιλία στον φαινότυπό τους, αλλά όχι την μεταλλαγή τους σε κάποιο άλλο είδος. Με την φυσική επιλογή, ένα κωνοφόρο δεν μεταλλάσσότανε σε βελανιδιά ούτε ένας γεωσκώληκας σε κορυδαλλό.

Η Δαρβινική Εξέλιξη ισχυρίζεται ότι η φυσική επιλογή προικίζει βαθμηδόν, τον κάθε οργανισμό με χαρακτηριστικά επωφελή στην επιβίωσή του. Εντούτοις, ο άνθρωπος εκδηλώνει πολλές ροπές, τάσεις, συμπεριφορές και ικανότητες, οι οποίες δεν υπαγορεύονται από καμιά εξελικτική ανάγκη και οι οποίες δεν του προσδίδουν κανένα επιβιωτικό πλεονέκτημα, π.χ.

α) Η Αισθητική: είναι η αγάπη στην ποίηση, την μουσική, τον χορό, το θέατρο, την ζωγραφική, την διακόσμηση, τον θαυμασμό ενός τοπίου, μιας ανατολής κτλ.

β) Οι Αξίες του Υπερεγώ: είναι η ηθική, η αίσθηση του δικαίου, ο αλτρουϊσμός, η θρησκευτικότητα.

Ο άνθρωπος είναι λογικό ον. Ο πίθηκος λειτουργεί βάσει ενστίκτων και μόνο. Τα χαρακτηριστικά του λογικού όντος, όπως είναι η ομιλία, η κριτική σκέψη, το σύστημα αξιών, δείχνουν ότι ο άνθρωπος είναι ένα εντελώς ξεχωριστό είδος που δεν μπορεί να απέκτησε όλα αυτά ως προϊόν εξελίξεως από ένα είδος που τα στερείται. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει απείρως μεγαλύτερες δυνατότητες από αυτόν των πιθήκων που καμία εξελικτική διαδικασία δεν μπορούσε ποτέ να δικαιολογήσει. Ο άνθρωπος ξεκίνησε από καρποσυλλέκτης κι έφτασε στο διάστημα. Ο πίθηκος ξεκίνησε από τα δέντρα και στα δέντρα εξακολουθεί να παραμένει και σήμερα.

Η μεγαλύτερη απόδειξη διαφορετικότητας ανθρώπου και πιθήκου είναι ότι οι επιστήμονες ποτέ δεν κατάφεραν στα εργαστήρια, μια εξωσωματική γονιμοποίηση ανθρώπου και πιθήκου, όσες φορές κι αν το επιχειρήσαν αυτό. Γνωρίζουμε ότι παρ' όλες τις διαφορές που υπάρχουν στις ράτσες των σκυλιών αυτά καταφέρνουν να διασταυρώνονται, όπως επίσης και το γαϊδούρι με το άλογο.

Τα υγιή επιστημονικά δεδομένα και η κριτική σκέψη έρχονται να αποδομήσουν τη θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης και να οδηγήσουν αβίαστα στο συμπέρασμα της ύπαρξης Δημιουργού Νοημοσύνης.

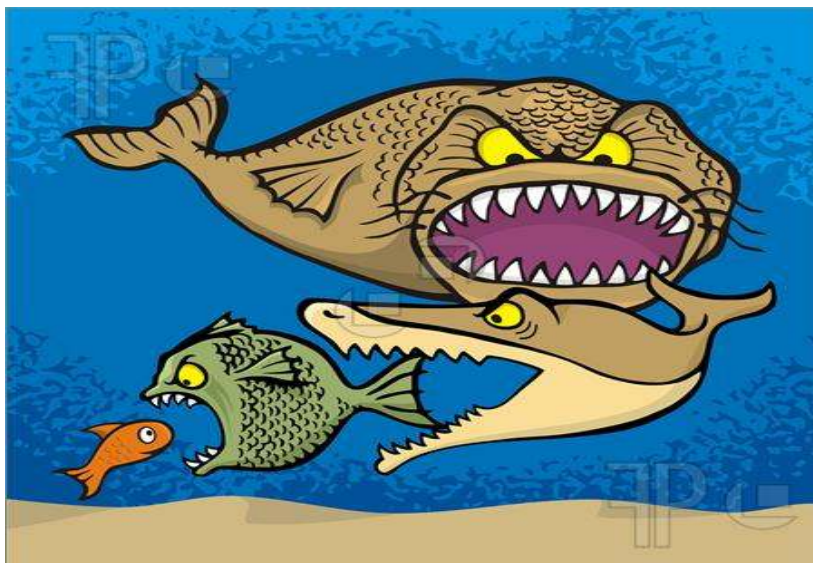
Έχει άραγε τόση σημασία το τι ισχύει για την προέλευση του ανθρώπου; Έχει διαφορά το αν μια Υπέρτατη Δημιουργός Νοημοσύνη σχεδίασε και δημιούργησε τον άνθρωπο και το σύμπαν, με το αν ο άνθρωπος προέκυψε από την εξέλιξη ενός γεωσκώληκα ή ενός πιθηκοειδούς μέσα από φυσικές, απρογραμμάτιστες και τυχαίες διαδικασίες; Τελικά, γιατί έχουν όλα αυτά σημασία; Έτσι ή αλλιώς, υπάρχουμε και απολαμβάνουμε την ζωή με τα υπέρ και τα κατά της.

Οι περισσότεροι άνθρωποι απ' αυτούς που έχουν βομβαρδιστεί με την θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης την πιστεύουν, ως μια ισχύουσα βιολογική νομοτέλεια, ενώ δεν έχουν υποψιαστεί το ψέμα της αλλά και το βαρύ αρνητικό αντίκτυπο, που έχει η αποδοχή της, στην ανθρώπινη οντότητα. Βεβαίως, το να υφιστάμεθα τις αρνητικές επιπτώσεις μιας αλήθειας, είναι κάτι το οποίο δεν μπορούμε να το αλλάξουμε, όπως δεν μπορούμε να αλλάξουμε το σύμπαν στο οποίο ζούμε. Όμως το να υφίσταται η ανθρωπότητα τις βαριές αρνητικές οντολογικές επιπτώσεις μιας στρεβλής θεωρίας, αυτό είναι παραφροσύνη. Ας δούμε πιά κάτω κάποιες απ' αυτές τις επιπτώσεις.

Ο William Provine, καθηγητής βιολόγος του Cornell και υποστηρικτής της Δαρβινικής Εξέλιξης, μας δηλώνει ξεκάθαρα τι σημαίνει ο Δαρβινισμός για τις ανθρώπινες αξίες. Σημαίνει:

«καμία μετά θάνατον ζωή, καμία απόλυτη βάση δεοντολογίας, καμία ελεύθερη βούληση, κανένα τελικό νόημα για τη ζωή».

Αν η ανθρωπότητα δημιουργήθηκε με φυσική τυχαιότητα τότε δεν μπορεί να υπάρχει καμία ανθρώπινη επιλογή, έννοια, ή σκοπός στο πεπρωμένο της ανθρωπότητας ούτε θα μπορούσε να υπάρξει μια αξιόπιστη ηθική πυξίδα για τα μεμονωμένα μέλη της κοινωνίας. Εάν ο Δαρβινισμός ισχύει, τότε ισχύει και κάθε λογικό κοινωνικό του επακόλουθο, δηλαδή θα κατισχύσει η αγριότητα και ο ατομικός και κοινωνικός αμοραλισμός:

- οι οποιοσδήποτε εξοντωτικές συμπεριφορές των ισχυρών εις βάρος των αδυνάτων, μπορούν να θεωρηθούν ως συμμόρφωση προς τον φυσικό νόμο της επικράτησης του ισχυροτέρου.

- οι βιασμοί, οι αρπαγές και οι δολοφονίες μπορούν να δικαιολογηθούν ως φυσικές παρορμήσεις για την διαίωνιση του είδους και ως απόλυτα εναρμονισμένες με τη διαδικασία της φυσικής επιλογής..

Αυτή λοιπόν είναι η εξέλιξη ή μάλλον η ανέλιξη της ανθρωπότητας, στην οποία προσβλέπουμε; Είναι ο αμοραλισμός, η οντολογική μας υποβάθμιση, ο πνευματικός μας εκφυλισμός και η αποκτήνωσή μας, όσα δηλαδή ρυμουλκεί η έωλη θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης;

Η θεωρία της Δαρβινικής Εξέλιξης αποτελεί τη φιλοσοφική βάση του αθεϊσμού και τα ψέματα και οι απάτες της εμπνέονται από τον «πατέρα του ψεύδους» τον ανθρωποκτόνο διάβολο, ο οποίος διαρκώς και μανιωδώς αγωνίζεται να καταστρέψει το έργο του Θεού. Ας μη δεχόμαστε άκριτα τις δήθεν επιστημονικές αποδείξεις που παρουσιάζονται έντεχνα και οι οποίες, ταγμένες στον υλισμό, αποκλείουν εξ' αρχής την ύπαρξη του Θεού, ανεξαρτήτως στοιχείων.

Η Αγία Γραφή μιλάει με εντυπωσιακά προφητικό τρόπο για την κατάσταση αυτή: «Επειδή, ότι μπορεί να γίνει γνωστό για τον Θεό, είναι φανερό μέσα τους, για τον λόγο ότι, ο Θεός το φανέρωσε σ' αυτούς. Δεδομένου ότι, τα αόρατα αυτού γίνονται φανερά από την εποχή τής κτίσης τού κόσμου, καθώς γίνονται κατανοητά μέσω των δημιουργημάτων του, και η αιώνια δύναμή του και η θεότητά του, ώστε αυτοί να είναι αδικαιολόγητοι. Επειδή, ενώ γνώρισαν τον Θεό, δεν τον δόξασαν, ούτε τον ευχαρίστησαν, αλλά, μέσα στους μάταιους συλλογισμούς τους, αναζήτησαν μάταια πράγματα, και σκοτίστηκε η ασύνετη καρδιά τους. Ενώ έλεγαν ότι είναι σοφοί, έγιναν ανόητοι.» (Ρωμ. 1:19-22).

Ο Δημιουργός, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, είναι ο Ιησούς Χριστός: «...επειδή, μέσω αυτού κτίστηκαν τα πάντα, αυτά που είναι στους ουραμούς κι αυτά που είναι επάνω στη γη, τα ορατά και τα αόρατα» (Κολ 1:16), «Αλλά, ρώτησε τώρα τα ζώα, και θα σε διδάξουν και τα πουλιά τού ουρανού, και θα σου αναγγείλουν ή μίλησε στη γη, και θα σε διδάξει και τα ψάρια τής θάλασσας θα σου διηγηθούν. Ποιος απ' όλους αυτούς δεν γνωρίζει, ότι το χέρι τού Κυρίου τα έφτιαξε; Στο χέρι του οποίου βρίσκεται η ζωή όλων αυτών που ζουν, και η πνοή κάθε ανθρώπινης σάρκας.» (Ιωβ 12:7-10).

Σ.Β.Κ.